ΤΕΥΧΟΣ 6

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ Κ. Κ. ΚΥΠΡΟΥ

ΑΠΡΙΛΗΣ 1977

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΟΥ Κ.Κ. ΚΥΠΡΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἐκτύπωση
Κ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ
Διεύθυνσης Βυζαντίου, 6Β – ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ΤΗΛ. 46308
Τ. Π. Ο'ΚΟΝΝΟΡ, 7
ΛΕΜΕΣΟΣ
ΤΗΛ.: 54277

ΤΙΜΗ:
Γιὰ τὴν Κύπρο 100 μίλς
Γιὰ τὴν Ἑλλάδα 20 δραχμές
Γιὰ τὴν Εὐρώπη 0.50 δολλάρια

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ἡ Συνταχτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» ἀνακοινώνει στοὺς συνδρομητὲς καὶ στοὺς ἀναγνῶστες τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» ὅτι ἐξαιτίας τῆς σημαντικῆς αὔξησής τῆς κυκλοφορίας του καὶ τῆς σημαντικῆς μείωσης τοῦ κόστους ἐκτύπωσης «τοῦ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» μειώνεται ἀπὸ αὐτὸ τὸ τεῦχος ἡ τιμὴ πούλησής του.

— Γιὰ τὴν Κύπρο ἀπὸ 250 μίλς σὲ 100 μίλς
— Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ 30 δραχμὲς σὲ 20 δραχμὲς
— Γιὰ τὴν Εὐρώπη ἀπὸ 0.84 δολλάρια σὲ 0.50 δολλάρια

Σ' αὐτὸ τὸ τεῦχος δημοσιεύονται:

Σελὶς

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ Κ. Κ. Κύπρου

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1977

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ,

Ἡ μέρα τῆς πρωτομαγιᾶς τοῦ 1977 εἶναι ἕνας ἀκόμα σταθμὸς στὴν πορεία τῆς ταξικῆς πάλης τῆς ἐργατικῆς τάξης σ᾽ ὅλο τὸν κόσμο, γιὰ τὴν κατάλυση τοῦ συστήματος τῆς ἐκμετάλλευσης καὶ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς κοινωνίας τοῦ δίκιου τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων.

Αὐτὴ τὴ μέρα ἡ ἐργατικὴ τάξη σ᾽ ὅλο τὸν κόσμο ἐπιθεωρεῖ καὶ ἀξιολογεῖ τὶς δυνάμεις της καὶ τὴν πάλη της καὶ χαράζει τὴν πάρα πέρα πορεία της.

Σήμερα μέσα ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξη τῆς τεχνολογίας καὶ τὴν ἀνατροπὴ τῶν παλιῶν σχέσεων παραγωγῆς οἱ λαοὶ σ᾽ ὅλο τὸ κόσμο μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν ἐργατικὴ τάξη συνειδητοποιοῦν, τὴν ἀνάγκη καὶ τὶς δυνατότητες μιᾶς ζωῆς, χωρὶς δυστυχία καὶ στερήσεις, χωρὶς πολέμους καὶ καταστροφές. Μιᾶς ζωῆς εὐτυχισμένης, μὲ εἰρήνη καὶ φιλία ἀνάμεσα σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Συνειδητοποιοῦν, πὼς γιὰ νὰ γίνουν ὅλα αὐτά, ἀπαραίτητη προϋπόθεση εἶναι νὰ ἀφεθοῦν οἱ λαοὶ λεύτεροι, χωρὶς καμιὰ ἐξάρτηση καὶ καταπίεση, γιὰ νὰ προχωρήσουν μὲ γοργὰ βήματα στὴν ἀνάπτυξή τους οἰκονομικὴ καὶ πολιτιστική.

Ἔτσι, ἔγινε ὁλοκάθαρη καὶ ὁλοζώντανη καὶ συνεπῶς μιὰ ἄμεση Ἱστορικὴ ἀνάγκη ἡ ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ἡ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ καὶ ἡ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΑ τῶν λαῶν, σὰν βάση καὶ προϋπόθεση γιὰ τὴν πάρα πέρα ἀνάπτυξη τῆς ἀνθρωπότητας.

Ὠμὴ ἀντίθεση σ᾽ αὐτὴ τὴν Ἱστορικὴ ἀνάγκη, σ᾽ αὐτὴ τὴ συνείδηση τῶν λαῶν, εἶναι ὁ ἰμπεριαλισμὸς ὅλων τῶν μορφῶν, ποὺ μὲ ὅλα τὰ μέσα,

αὐθαιρεσία, βία, πόλεμο κλπ., προσπαθεῖ νὰ ἐπιβληθεῖ, σὰν ἕνα παγκόσμιο σύστημα, γιὰ νὰ ὑποτάξει, νὰ στραγγαλίσει τοὺς λαοὺς καὶ νὰ στήσει καὶ νὰ μονιμοποιήσει τὴν παγκοσμιότητά του.

Αὐτὴ τὴ γραμμὴ τῆς ἐξάρτησης καὶ τῆς καταπίεσης τῶν λαῶν, τὸ ἐμπόδισμα τῆς ἀνάπτυξης τῆς ἀνθρωπότητας, τὴν ὑπηρετοῦν ὅλες ἐκεῖνες οἱ δυνάμεις, ποὺ χωρίζουν τὸν κόσμο σὲ «ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ» καὶ προστατευόμενους, σὲ ἀνεπτυγμένες καὶ ὑποανάπτυχτες χῶρες. Τὴν ὑπηρετεῖ ἡ κεφαλαιοκρατικὴ τάξη στὶς Νεοκαπιταλιστικὲς χῶρες, ποὺ ἔδεσε τὴν οἰκονομία της μὲ τὸ ἰμπεριαλιστικὸ σύστημα.

Σήμερα, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε ξεκαθάρισε ὁ δρόμος τῶν λαῶν. Ἢ τραβᾶμε τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο ἀνάπτυξης, ποὺ σημαίνει ὑποταγή, ἐξάρτηση, καὶ ἐθνικὸ ἐξευτελισμό, ἢ τραβᾶμε τὸν Σοσιαλιστικὸ δρόμο ἀνάπτυξης, ποὺ σημαίνει ΑΓΩΝΑΣ, ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ καὶ εἶναι ὁ μόνος δρόμος ποὺ ὁδηγᾶ στὴν εἰρήνη καὶ τὴν προκοπὴ τῶν λαῶν.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ,

Σήμερα, οἱ λαοὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν ἐργατικὴ τάξη, μάχονται ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ καθημερινὰ καταφέρνουν σ' αὐτὸν καὶ τὰ ὄργανά του πιὸ σκληρὰ χτυπήματα. Ἡ Ἱστορία σημειώνει καθημερινὰ καὶ πιὸ μεγάλες, πιὸ λαμπρὲς νίκες τῶν λαῶν ἐνάντια στὸν ἰμπεραλισμό.

Ἡ Ἐργατικὴ τάξη καὶ τὰ λαϊκὰ στρώματα μέσα στὴ φωτιὰ τῆς πάλης συνειδητοποιοῦν, πὼς μονάχα κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς Ἐργατικῆς τάξης εἶναι δυνατὴ ἡ Νίκη ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμό.

— *** —

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ,

Ὁ ἰμπεριαλισμός, σὰν ἀντίθεση στὴν πορεία τῆς ἐξέλιξης τῆς ἀνθρωπότητας, φέρνει ὁ ἴδιος μέσα του τὴν ἀντίθεση, ἔτσι ποὺ νὰ ἐγείρονται ἀνάμεσα στὰ διάφορα ἰμπεριαλιστικὰ κέντρα — Ἀμερική, Εὐρώπη, Ρωσσία — τεράστιες καὶ ἀσυμβίβαστες ἀντιθέσεις στὴν πορεία τους γιὰ παγκόσμια κυριαρχία, ποὺ εἶναι προϋπόθεση γιὰ τὴν ἴδια τὴν ζωὴ ἢ τὸν θάνατό τους.

Ἀκόμα ὁ ἰμπεριαλισμός, ἐξαιτίας τῆς ἀντίθεσής του μὲ τὴν Ἱστορικὴ ἀνάγκη, τῆς ἀντίθεσής τους μὲ τοὺς Λαούς, καὶ ἐξαιτίας τοῦ ἀνταγωνισμοῦ ἀνάμεσα στὰ διάφορα κέντρα του, βυθίζεται, ὅσο πάει καὶ πιὸ πολύ, στὴν χρόνια κρίση του, συντομεύοντας ἔτσι τὴν ἰδιά του τὴν ζωή.

Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν πραγματικότητα, ποὺ στὸ σημερινὸ στάδιο εἶναι ἡ ἴδια γιὰ ὅλους τοὺς λαούς, καθορίζεται ὁ χαραχτήρας τοῦ ἀγώνα, τῶν λαῶν, σὰν ἀγώνας καθαρὰ ἀντιϊμπεριαλιστικός, σὰν ἀγώνας Λευτεριᾶς, Ἀνεξαρτησίας καὶ αὐτοτέλειας, σὰν ἀγώνας γιὰ ἀνατροπὴ τοῦ δρόμου τῆς καπιταλιστικῆς ἐξέλιξης, σὰν ἀγώνας γιὰ μιὰ Σοσιαλιστικὴ πορεία.

Αὐτὴ ἡ καθολικότητα τῆς σημερινῆς πραγματικότητας καθορίζει τὸ ἄμεσο χρέος τῆς Ἐργατικῆς τάξης σὲ παγκόσμια κλίμακα, νὰ ἡγηθεῖ τοῦ ἀγώνα, γιὰ ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία, νὰ ἀνατρέψει τὴν κεφαλαιοκρατικὴ τάξη καὶ νὰ περάσει ὁριστικὰ στὸ δρόμο τῆς οἰκοδόμησης τοῦ Σοσιαλισμοῦ.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ,

Ἡ Πρωτομαγιὰ τοῦ 1977, ἂς γίνει ἀκόμα μιὰ ἔπαλξη γιὰ τὸ λάβαρο τοῦ ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ ἀγώνα τῶν λαῶν γιά:

Πιὸ ἀποφασιστικὴ ἑνότητα ἀνάμεσα στὶς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις τῆς Ἐργατικῆς τάξης.

Ψηλότερη σφυρηλάτηση τῆς συμμαχίας τῆς ἐργατικῆς τάξης μὲ τὰ ἐργαζόμενα στρώματα.

Νὰ μὴν ξεχνοῦμε, πὼς ἡ Νίκη ἐνάντια στὸν Ἰμπεριαλισμὸ βγαίνει μόνο μέσα ἀπὸ ἕνα σφιχτοδεμένο Λαϊκὸ Μέτωπο πάλης μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Ἐργατικὴ τάξη.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ,

Ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Κύπρο βρεθήκαμε στὸ κέντρο τῆς τιτάνιας σύγκρουσης τῶν δυὸ κόσμων: Τοῦ κόσμου τῆς Βίας, τῆς ὑποδούλωσης, τῆς πισωδρόμησης καὶ τοῦ κόσμου τῆς Δουλειᾶς, τῆς δημιουργίας τῆς προόδου. Ἀκόμα εἴμαστε στὸ κέντρο τῶν συγκρούσεων ἀνάμεσα στοὺς ἰμπεριαλιστές, ποὺ ἀνταγωνίζονται γιὰ παγκόσμια κυριαρχία. Αὐτὴ ἡ θέση μας προδικάζει μιὰ ὀδυνηρὴ πορεία. Ταυτόχρονα ὅμως μᾶς τοποθετεῖ στὴν πρωτοπορία τῶν δυνάμεων τῆς ἀντιϊμπεριαλιστικῆς πάλης τῶν λαῶν.

Ἔλλειψη κατανόησης τῆς θέσης μας καὶ τοῦ ἱστορικοῦ μας ρόλου, μᾶς ὁδηγᾶ στὸν συμβιβασμὸ μὲ τὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν σκοπῶν του. Ἀντίθετα γιὰ νὰ ἐκπληρώσουμε τὸν ἱστορικό μας ρόλο πρέπει:

— Νὰ Ὑψώσουμε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους λαοὺς — πρῶτοι ἀνάμεσα στοὺς πρώτους — τὴ σημαία τῆς ἀντιϊμπεριαλιστικῆς πάλης.
— Νὰ φύγουν ὅλα τὰ ξένα στρατεύματα.
— Νὰ διαλυθοῦν οἱ στρατιωτικὲς βάσεις.
— Νὰ ἐξαλυφτεῖ ἡ βία.

— Νὰ πληρωθοῦν ἀποζημιώσεις στὸ λαό.

— Νὰ γυρίσουν ὅλοι οἱ πρόσφυγες — Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι — στὰ σπίτια τους.

— Νὰ ἀπορρίψουμε ἀποφασιστικὰ τὴν ἡγεσία τῆς ἀστικῆς τάξης, ποὺ 20 χρόνια, ἔδειξε, πὼς ὑπηρετεῖ μόνο τὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ ὁδηγᾶ τὸν τόπο μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν Διχοτόμηση καὶ στὴν καταστροφή.

— Νὰ ἀπορρίψουμε τὴν προδοτικὴ γραμμὴ τῆς ψευτοαριστερῆς ἡγεσίας, ποὺ μὲ τὴν δικαιολογία τῆς «Ἑνότητας» ὑποτάσσει τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸν λαὸ στὰ συμφέροντα καὶ στὴν πορεία τῆς ἀστικῆς τάξης.

— Νὰ ἀπορρίψουμε τὴν ἰδέα τῆς προστασίας ἀπὸ τὶς Ὑπερδυνάμεις, γιατὶ ὁδηγεῖ στὸν ἐθνικὸ ἐξευτελισμὸ καὶ στὸ χάσιμο κάθε ἀνεξαρτησίας καὶ αὐτοτέλειας.

— Νὰ ὀργανώσουμε τὶς Λαϊκὲς δυνάμεις σ' ἕνα Λαϊκὸ ἀπελευθερωτικὸ Μέτωπο πάλης μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν ἐργατικὴ τάξη.

— Νὰ ὀργανώσουμε μὲ βάση τὸ Λαϊκὸ Μέτωπο τὴν ἄμυνά μας καὶ νὰ γίνουμε ἱκανοὶ γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς Τούρκικης κατάχτησης καὶ κάθε ἰμπεριαλιστικῆς παρουσίας καὶ ἐξάρτησης.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ,

Ἄμεσα νὰ ἀγωνιστοῦμε γιά:

— Ψηλότερα μεροκάματα καὶ ἔλεγχο τῶν τιμῶν.

— Λιγώτερα κέρδη γιὰ τοὺς κάθε λογῆς ἐπιχειρηματίες καὶ καλύτερη ζήση γιὰ τοὺς ἐργάτες καὶ τὸ λαό.

— Ὅλα τὰ κέρδη νὰ μποῦν κάτω ἀπὸ ἔλεγχο, ἔτσι ποὺ νὰ τσακκιστοῦν τὰ ὑπερκέρδη τῶν τραπεζῶν, τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν ἐπιχειρηματιῶν καὶ νὰ ἐνισχυθεῖ ἡ ἄμυνά μας καὶ ἡ ἱκανότητά μας γιὰ ἀγώνα ἀπελευθέρωσης.

— Τὸ ἐκκλησιαστικὸ κεφάλαιο νὰ μπεῖ κάτω ἀπὸ δημόσιο ἔλεγχο καὶ νὰ δοθεῖ στὸν λαὸ στὸν ὁποῖο ἀνήκει, μὲ τὴν μορφὴ κοινωνικῶν ἔργων καὶ ὠφελημάτων.

Νὰ ἀγωνιστοῦμε ἀκόμα γιὰ νὰ ἀποχτήσουμε ὅλα μας τὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα, ποὺ μᾶς στερεῖ ἡ ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξη.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1977

Σύντροφοι ἐργάτες καὶ ἐργαζόμενοι, ἐπιθεωροῦμε σήμερα τὴν πάλη γιὰ Σωτηρία καὶ Λευτεριὰ τοῦ Λαοῦ μας.

— ΨΗΛΑ ΤΟ ΛΑΒΑΡΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ —

Κ. Κ. ΚΥΠΡΟΥ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΜΑΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΗΝ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Ὑπάρχει μιὰ καθολικὴ ἄποψη μέσα σ' ὅλα τὰ στρώματα τοῦ λαοῦ μας, ὅτι ὁ ἀγώνας γιὰ τὴ σωτηρία καὶ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ τόπου μας δὲν μπορεῖ νὰ διεξαχτεῖ ξεκομμένος ἀπὸ τὴν διεθνὴ πραγματικότητα καὶ τὸν διεθνὴ συσχετισμὸ δυνάμεων.

Αὐτὴ ἡ ἄποψη εἶναι ἀπόλυτα σωστή. Φανερώνει μάλιστα ὡριμότητα τοῦ λαοῦ μας στὸν τρόπο ἀντίκρυσης τοῦ προβλήματος. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀνάγκη καὶ τὴν ἄποψη τοῦ λαοῦ μας ἐκμεταλλεύονται ἐπιτήδεια οἱ πράχτορες τῶν ὑπερδυνάμεων, γιὰ νὰ καθηλώσουν τὶς προσπάθειες, γιὰ τέτοια τοποθέτηση, μέσα στὰ πλοκάμια τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τους γιὰ παγκόσμια κυριαρχία.

Ὁ λαός μας πρέπει νὰ ξεκαθαρίσει ποιὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀντίθεση στὸν κόσμο, ποιὲς εἶναι οἱ δυνάμεις οἱ ἱκανὲς νὰ ὁδηγήσουν τὴν πορεία τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὰ μπρός. Εἶναι αὐτὲς οἱ δυνάμεις ποὺ στηρίζουν κάθε ἀπελευθερωτικὸ ἀγώνα, εἶναι σ' αὐτὲς τὶς δυνάμεις ποὺ πρέπει νὰ τοποθετήσουμε τὸν ἀγώνα μας, εἶναι μ' αὐτὲς τὶς δυνάμεις ποὺ πρέπει νἄχουμε μιὰ σταθερὴ συνεργασία κι ἑνότητα.

Ἔτσι εἴμαστε ὑποχρεωμένοι, πρὶν προχωρήσουμε στὰ συγκεκριμένα προβλήματα τῆς ἄμυνάς μας, νὰ ἀπαντήσουμε στὸ ἐρώτημα: **σὲ ποιὲς δυνάμεις μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ στηριχτεῖ ἡ ἄμυνα καὶ ἡ ἀπελευθέρωσή μας στὴ σύγχρονη διεθνῆ πραγματικότητα.**

Ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ γεγονότα ποὺ συνθέτουν τὴν τελευταία εἰκοσάχρονη ἱστορικὴ πορεία τῆς ἀνθρωπότητας, καὶ τοῦ λαοῦ μας ἰδιαίτερα, βγαίνει ξεκάθαρα πὼς κύριος ἐχθρὸς τῶν λαῶν, ἀναπτυγμένων καὶ «ἀναπτυσσόμενων», εἶναι ὁ παγκόσμιος ἰμπεριαλισμός, σὰν σύστημα καὶ δύναμη ἐκμετάλλευσης, ἐξάρτησης καὶ ὑποδούλωσης τῶν λαῶν.

Κύριες δυνάμεις αὐτοῦ τοῦ παγκόσμιου ἰμπεριαλισμοῦ εἶναι οἱ δυὸ ὑπερδυνάμεις, ποὺ ἀπὸ τὴ φύση τους βρίσκονται σ' ἕνα ἀνειρήνευτο ἀνταγωνισμὸ γιὰ τὴν παγκόσμια κυριαρχία. Στόχος τους, ἡ ἐξάρτηση, παραγωγική, οἰκονομικὴ καὶ πολιτικοστρατιωτική, τῶν λαῶν τοῦ κόσμου.

Ἀπ' αὐτὲς τὶς δυνάμεις, ὁ λαός μας ὅπως καὶ ὅλοι οἱ λαοί, δὲν μποροῦν νὰ περιμένουν καμιὰ βοήθεια,

χωρὶς αὐτὴ ἡ βοήθεια νὰ τοὺς στοιχίσει τὴν ὑποδούλωση καὶ τὴν ἐμπλοκή τους στὸ παιχνίδι τῶν ὑπερδυνάμεων γιὰ παγκόσμια κυριαρχία.

Στὴν σημερινὴ πραγματικότητα, ἡ ἐλευθερία τοῦ λαοῦ μας καὶ ὅλων τῶν λαῶν εἶναι στενὰ συνυφασμένη μὲ τὴν ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια. Δηλαδή, ἡ οἰκονομικὴ ἐξάρτηση κάνει τὴν πολιτικὴ ἐλευθερία ἐντελῶς φαινομενικὴ καὶ ἀδύνατη καὶ στὴν οὐσία μεταβάλλει τὶς λεγόμενες ἐλεύθερες καὶ ἀνεξάρτητες χῶρες, σὲ ἁπλὰ ὄργανα τοῦ ὅλου ἰμπεριαλιστικοῦ μηχανισμοῦ.

Σήμερα γίνεται φανερὸ πὼς ἡ ἀνεξαρτησία καὶ ἡ αὐτοτέλεια δὲν βρίσκονται στὸν δρόμο τῆς ἐξέλιξης καὶ τῆς ὁλοκλήρωσης τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος στὶς νεοκαπιταλιστικὲς χῶρες τοῦ λεγόμενου τρίτου κόσμου.

Ὁ καπιταλισμὸς στὶς «ἀναπυσσόμενες χῶρες» γεννήθηκε καὶ ἀναπτύσσεται σὰν ἀνάγκη τῆς ἰμπεριαλιστικῆς ἐξάπλωσης καὶ σὰν ἀπαραίτητο μέσο γιὰ τὴν ὕπαρξη καὶ τὴν πάρα πέρα ζωὴ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Εἶναι γι᾽ αὐτὸ ποὺ ἡ ἀστικὴ τάξη αὐτῶν τῶν χωρῶν, ὅσο κι ἂν συγκρούεται μὲ τὸν ἰμπεριαλισμὸ γιὰ εἰδικὰ προβλήματα τῆς ἀνάπτυξης τοῦ καπιταλισμοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει δύναμη ἀπελευθέρωσης καὶ ἀνεξαρτησίας.

Ὁ δρόμος τῆς ἀπελευθέρωσης, τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς αὐτοτέλειας εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο ἀνάπτυξης καὶ μόνο μέσα στὸν σοσιαλιστικὸ δρόμο, μόνο στὴν ἰδιοχτησία τῆς γῆς, τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πόρων, τῶν ἐργοστασίων, ἀπὸ τὸν λαό, μόνο σὰν ὁρίζει καὶ ἀποφασίζει τὴν ἀνάπτυξη ὁ λαός, μόνο ὅταν ἀπολαμβάνουν οἱ δουλευτὲς τὸν κόπο τους, μπορεῖ στὶς σημερινὲς συνθῆκες νὰ πραγματοποιηθεῖ ἀνάπτυξη, πρόοδος καὶ εὐτυχία γιὰ τὸ λαό.

Ζωντανὰ παραδείγματα ἔδωσε ἡ ἱστορικὴ πορεία στὰ τελευταῖα εἰκοσιπέντε χρόνια, ἡ Κίνα, ἡ Κορέα, ἡ Ἀλβανία πραγματοποίησαν ἅλματα στὴν ἀνάπτυξη τῆς οἰκονομίας τους καὶ στὴν ἀνάπτυξη τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ τους. Κι αὐτὸ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ λαός, μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν ἐργατικὴ τάξη, ἀνάτρεψε τοὺς καταχτητὲς καὶ τοὺς ντόπιους πράχτορές τους, ὁδήγησε τὴν χώρα στὴν πραγματικὴ ἀνεξαρτησία καὶ λεύτερος ἔχτισε καὶ χτίζει τὴν εὐτυχία του.

Ποιὲς δυνάμεις μποροῦν ν᾽ ἀναλάβουν τὸν ἀγώνα τῆς ἀνεξαρτησίας; Μὲ ὅσα ἀναλύθηκαν ὡς τὰ τώρα, βγαίνει μὲ βεβαιότητα τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ δυνάμεις τῆς ἀπελευθέρωσης, τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ αὐτοτέλειας εἶναι μόνο ἐκεῖνες οἱ δυνάμεις, ποὺ ὄχι μόνο δὲν συνδέονται μὲ τὰ ἰμπεριαλιστικὰ συμφέροντα, μὰ ἀντίθετα, ἀπὸ τὴ φύση τους, τὰ ἀντιστρατεύονται.

Αὐτὲς οἱ δυνάμεις εἶναι, κύρια, ἡ ἐργατικὴ τάξη, ποὺ αὐτὴ τούτη ἡ ὕπαρξή της καὶ ἡ ἀνάπτυξή της, ἀποτελεῖ ἀντίθεση στὸ σύστημα τῆς ἐκμετάλλευσης, ἀντίθεση στὸν ἰμπεριαλισμό. Ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ τὰ ἐργαζόμενα στρώματα, ἡ ἀγροτιά, οἱ ἐργαζόμενοι μικροεπιχειρηματίες τῶν πόλεων καὶ τῆς ὑπαίθρου, οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ διανοούμενοι εἶναι οἱ δυνάμεις ποὺ μποροῦν καὶ ὀφείλουν νὰ ἀπελευθερώσουν τὸν τόπο, ταυτόχρονα νὰ ἀπελευθερώσουν τὸ κράτος καὶ τὸν κρατικὸ μηχανισμὸ ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης, νὰ ἀνατρέψουν τὴν πολιτικοστρατιωτικὴ ἐπιρροὴ καὶ ἐξάρτηση ἀπὸ τὸν ἰμπεριαλισμό, νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς πόρους καὶ τὶς πλουτοπαραγωγικὲς πηγὲς τοῦ τόπου, νὰ ἀπελευθερώσουν τὶς παραγωγικὲς δυνάμεις ἀπὸ τὴν ἰμπεριαλιστικὴ ἐξάρτηση καὶ νὰ ἀνοίξουν τὸν δρόμο τῆς σοσιαλιστικῆς ἐξέλιξης.

Αὐτὸς ὁ ἀγώνας τῶν λαῶν στὶς «ἀναπτυσσόμενες» νεοκαπιταλιστικὲς

χῶρες, ταυτίζεται πέρα γιὰ πέρα μὲ τὸν ἀγώνα τῆς ἐργατικῆς τάξης στὶς ἰμπεριαλιστικὲς χῶρες, γιὰ ἀνατροπὴ τῶν ἰμπεριαλιστικῶν μονοπωλίων, γιὰ συντριβὴ τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος, γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη, τὸ τσάκκισμα τοῦ καπιταλιστικοῦ μηχανισμοῦ καὶ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Ἔτσι ξεκαθαρίζεται ὅτι, σὲ παγκόσμια κλίμακα σήμερα, ἡ πορεία τῆς ἀνάπτυξης τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος, εἶναι, στὴν οὐσία μέρος τῆς ἀνάπτυξης τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ποὺ σημαίνει ὅτι ταυτίζεται μὲ τὴν ἐξάρτηση, τὴν ὑποδούλωση τῶν λαῶν.

Αὐτὴ τὴν πορεία, στὸν σημερινὸ κόσμο, τὴν ἀντιμάχεται ἡ ἐργατικὴ τάξη σὲ πλήρη συμμαχία μὲ τὰ ἐργαζόμενα στρώματα σ' ὅλο τὸν κόσμο, δηλ. τόσο στὶς ἀναπτυγμένες ἰμπεριαλιστικὲς χῶρες, ὅσο καὶ στὶς καπιταλιστικὲς χῶρες τοῦ λεγόμενου τρίτου κόσμου. Ἡ ἐργατικὴ τάξη ἀντιπαρατάσσει τὸν σοσιαλιστικὸ δρόμο ἀνάπτυξης, γιατὶ στὴ σημερινὴ πραγματικότητα ἡ ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια τῶν λαῶν μόνο στὴ σοσιαλιστικὴ ἀνάπτυξη μπορεῖ νὰ γίνει πραγματικότητα.

Αὐτὴ ἡ γενικὴ τοποθέτηση τοῦ προβλήματος μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀπαντήσουμε μὲ σιγουριὰ στὸ ἐρώτημα: **Σὲ ποιὲς δυνάμεις μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ στηριχτεῖ ἡ ἄμυνα καὶ ἡ ἀπελευθέρωσή μας μέσα στὴ σύγχρονη διεθνὴ πραγματικότητα.**

Ἡ ἄμυνα τοῦ νησιοῦ μας καὶ ὁ ἀγώνας γιὰ ἀπελευθέρωση, μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ στηριχτεῖ, γιὰ τὸ ἐσωτερικό, στὶς δυνάμεις τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ καὶ νὰ ἀπορριφτεῖ ἡ ἰδέα ὅτι μπορεῖ ἡ κεφαλαιοκρατικὴ τάξη εἴτε σὰν ἐκκλησιαστικὸ κεφάλαιο εἴτε σὰν ἰδιωτικὸ κεφάλαιο, νὰ ἡγηθεῖ τοῦ ἀγώνα γιὰ ἀπελευθέρωση. Μόνο σὲ συμβιβασμὸ καὶ ὑποταγὴ στὸν ἰμπεριαλισμὸ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει ἡ κεφαλαιοκρατικὴ τάξη.

Σὲ διεθνὴ κλίμακα, διεθνεῖς ἀντιϊμπεριαλιστικὲς δυνάμεις, εἶναι ἐπίσης ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ τὰ ἐργαζόμενα λαϊκὰ στρώματα. Κάθε προσπάθεια νὰ ἐξαρτήσουμε τὴν ἄμυνά μας καὶ τὴν ἀπελευθέρωσή μας στὶς ὁποιεσδήποτε δυνάμεις τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τοῦ σοσιαλιμπεριαλισμοῦ ἢ στὶς ἐξαρτημένες ἀπ' αὐτοὺς δυνάμεις, μᾶς βυθίζει μονάχα πιὸ πολὺ σὲ συμβιβασμοὺς μὲ βαθύτερη ἐξάρτηση καὶ ὑποδούλωση.

Μὲ αὐτοὺς τοὺς σωστοὺς γενικοὺς προσανατολισμοὺς καὶ τοποθέτηση μποροῦμε νὰ ἐξετάσουμε τὸ συγκεκριμένο πρόβλημα τῆς ἄμυνας καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ τόπου.

ΣΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΟΔΗΓΟΥΜΑΣΤΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΚΙ ΟΧΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥΣ

Ἕνα κυρίαρχο πρόβλημα γιὰ τὸ λαό μας εἶναι ἡ ὀργάνωση τῆς ἄμυνας γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ τόπου.

Γιὰ ὅσους τὸ Κυπριακὸ πρόβλημα, εἶναι πρόβλημα «ἐθνικῶν κοινοτήτων» καὶ μοιρασιᾶς τοῦ τόπου (ποσοστὰ ἐδάφους) ἀνάμεσα σὲ Τούρκους καὶ Ἕλληνες, γιὰ ὅσους εἶναι ζήτημα δικαιωμάτων καὶ εὐκαιριῶν ἐκμετάλλευσης τοῦ λαοῦ, γιὰ ὅσους δέχονται καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ἵδρυση Τούρκικου κράτους στὴν Κύπρο (γιατὶ ἕνα τουρκοκυπριακὸ κράτος δὲν θὰ εἶναι παρὰ μιὰ προέχταση τῶν Τούρκων ἐπεχτατιστῶν) γιὰ ὅσους προβάλλουν τὴν ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ τοῦ ἐχθροῦ καὶ βλέπουν μόνο συμβιβασμοὺς μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, γι αὐτοὺς ποὺ βλέπουν τὴν Κύπρο σὰν φύση καὶ θέση μέρος τοῦ Δυτικοῦ ἰμπεριαλιστικοῦ κόσμου, γι αὐτοὺς ποὺ μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ συμβιβασμοῦ μὲ τοὺς ἰσχυροὺς ὁδηγοῦν μὲ μαθητικὴ ἀκρίβεια στὸν ἐξολοθρεμὸ τοῦ λαοῦ μας, γιὰ ὅλους αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει ἀπελευθερωτικὸς ἀγώνας, γι αὐτοὺς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει ἄμυνα γιατὶ δὲν

πιστεύουν σ' αὐτήν. Οἱ συνομιλίες μὲ βάση τὸν συμβιβασμὸ μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ καταχτητῆ εἶναι ὁ μόνος δρόμος καὶ ἡ μόνη λύση ποὺ βλέπουν.

Γιὰ ὅσους ὅμως ἀπεχθάνονται τὴν κατάχτηση, γιὰ ὅσους βλέπουν τὸν συμβιβασμὸ μὲ τοὺς ὅρους καὶ τὶς ὀρέξεις τοῦ καταχτητῆ, σὰν ἀπαρχὴ γιὰ τὸν ἐξολοθρεμὸ τοῦ λαοῦ μας, γιὰ ὅσους βάλλουν τὸ συμφέρον αὐτοῦ τοῦ τόπου, αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, πάνω ἀπὸ τὸ προσωπικὸ συμφέρον, γιὰ ὅσους φέρνουν μέσα τους τὴν ἱστορικὴ πορεία καὶ τὸν ἐθνικὸ πολιτισμὸ αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, ὑπάρχει πρόβλημα ἀγώνα γιὰ σωτηρία καὶ ἀπελευθέρωση καὶ συνεπῶς ἄμεσο πρόβλημα ὀργάνωσης τῆς ἄμυνάς μας.

Αὐτὲς οἱ δυνάμεις, οἱ δυνάμεις τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀπελευθέρωσης αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὀφείλουν νὰ δράσουν ἄμεσα, ὀργανωμένα, σχεδιασμένα. Βέβαια ὑπάρχουν οἱ ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι ψίθυροι ὅτι ἡ ἀριθμητικὴ καὶ ἡ γενικώτερη στρατιωτική μας ἀδυναμία μᾶς ὑποχρεώνει νὰ ἀκολουθήσουμε μόνο τὸν εἰρηνικὸ δρόμο γιὰ τὴ λύση τοῦ προβλήματός μας, δηλ. τὶς διαπραγματεύσεις. Κάθε ἄλλος δρόμος ὁδηγᾶ σὲ ἄσκοπες θυσίες καὶ πιθανὸν σὲ ὁλοκληρωτικὴ καταστροφή.

Ο ΚΑΤΑΧΤΗΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΣ ΟΥΤΕ ΑΗΤΤΗΤΟΣ

Ἐμεῖς δὲν δεχόμαστε πὼς ἡ τακτικὴ τῶν συμβιβασμῶν καὶ τῶν ὑποχωρήσεων, στὸ πνεῦμα τῆς ἰσχύς τοῦ καταχτητῆ, μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν σὲ μιὰ ἀξιοπρεπῆ γιὰ τὸ λαό μας λύση, στὴ σωτηρία, στὴ λευτεριά. Αὐτὸς ὁ δρόμος ὁδηγᾶ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν πάρα πέρα ὑποταγὴ στὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ στὴν ἐξαφάνιση τοῦ λαοῦ μας.

Ἐμεῖς ἀκόμα, δὲν δεχόμαστε μὲ κανένα τρόπο τὴν ὑπεροχὴ τοῦ ἐχθροῦ. Ὅσοι δέχονται κάτι τέτοιο ὁδηγοῦν στὴν ὑποταγή.

Ἡ ἄρνηση τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἐχθροῦ δὲν εἶναι οὔτε κούφιος παλληκαρισμός, οὔτε «παραφροσύνη», οὔτε ἀνεύθυνη δημοκοπία.

Τὴν ἄρνηση τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἐπιβάλλει ἡ ἱστορία, καὶ πρῶτα ἡ ἱστορία τοῦ δικοῦ μας, τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἡ ἱστορία ὅλων τῶν μικρῶν λαῶν, ἡ πρόσφατη ἱστορία (Βιετνάμ, Κορέα, Καμποτία, Ἀγκόλα, Κούβα κλπ.).

Στὴν περίπτωσή μας τὴν Τούρκικη εἰσβολὴ τὴν ἀρνεῖται:

α) Ἡ ἠθικὴ καὶ τὸ δίκιο τῶν λαῶν. Στὴν σημερινὴ πραγματικότητα ἡ Τούρκικη εἰσβολὴ καὶ κατάχτηση εἶναι ἀντίθετη μὲ τὸ δικαίωμα τῶν λαῶν γιὰ αὐτοδιάθεση, γιὰ ἀνεξαρτησία, ποὺ ἀναγνωρίστηκε σὰν καθολικὴ ἀρχὴ στὸν κόσμο, σήμερα. Ἕνα παγκόσμιο, καθολικὸ αἴσθημα τῶν λαῶν ἀρνῆται αὐτὸ τὸ δικαίωμα στὴν Τουρκία.

β) Ἡ «ἠθικὴ βάση τῆς προστασίας τῆς μειονότητας» εἶναι παλιὸ ἀποικιακό, χιτλερικὸ καὶ ἰμπεριαλιστικὸ κόλπο, χρεωκοπημένο στὴ συνείδηση τῶν λαῶν καὶ στέκει μόνο ὅσο ἐμεῖς λερώνουμε τὸν ἀγώνα μας μὲ τὸν σωβινισμὸ ἢ δὲν ξεσκεπάζουμε μιὰ ὁλοκάθαρη θέση.

γ) Τὴν ὑπεροχὴ τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἀρνεῖται ἡ ἴδια ἡ ἐσωτερική του κατάσταση, γιατὶ ἡ πολεμικὴ ἐξόρμηση τῆς ξενόδουλης καπιταλιστικῆς ἄρχουσας τάξης τῆς Τουρκίας, εἶναι ἀποτέλεσμα καὶ ἐκφράζει τὴν ἐσωτερική της κρίση, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀντίθεσή της μὲ τὸν Τούρκικο λαό, στὴν ξενόδουλη πολιτική της καὶ στὴν μετατροπὴ τῆς χώρας σὲ πιόνι τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τοῦ ΝΑΤΟ. Αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ κρίση ὄχι μόνο δὲν ἀμβλύνεται μὲ τὴν πολεμικὴ περιπέτεια στὴν Κύπρο, ἀντίθετα ὀξύνεται καὶ ὁδηγεῖ σὲ χρεωκο-

πία, οἰκονομικὴ καὶ πολιτική, πρᾶγμα ποὺ τὴν ἀποδυναμώνει καὶ τὴν μεταβάλλει σὲ ἕνα σάπιο, κούφιο γίγαντα.

δ) Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθῆκες, ἡ στρατιωτικὴ δύναμη τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ ὑποβάλλεται στὴ δοκιμασία ἑνὸς ἄδικου πολέμου, μιᾶς παγκόσμιας καταδίκης τῶν λαῶν, μιᾶς συνεχοῦς οἰκονομικῆς φθορᾶς, γίνεται ἀνίκανη νὰ ἀντέξει ἕνα παρατεταμένο πόλεμο, μιὰ παρατεταμένη κατοχὴ ἑνὸς λαοῦ.

Ἀντίθετα ὁ λαός μας μπορεῖ νὰ στέκει μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, μπροστὰ σ᾽ ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου, σὰν ἀρνητὴς μιᾶς ἀνήθικης ἐπιδρομῆς καὶ σὰν ὑπερασπιστὴς καὶ πρόμαχος τῶν δικαιωμάτων ὅλων τῶν λαῶν γιὰ λευτεριά, γιὰ ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια.

Ὁ λαός μας μέσα σὲ ἕνα βαλύβδινο μέτωπο πάλης μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίζει ὅλες τὶς δυσκολίες μὲ τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας καὶ τοῦ ἡρωισμοῦ, γιατὶ μάχεται γιὰ τὴν ἴδια του τὴ σωτηρία, γιὰ τὴν σωτηρία τῶν παιδιῶν του, γιὰ τὴν ὕπαρξή του, τὴν δυνατότητα νὰ συνεχίσει τὴν ἱστορική του πορεία καὶ τὸν ἱστορικό του πολιτισμό, γιὰ νέες καταχτήσεις γιὰ τὴν κοινὴ εἰρήνη καὶ εὐτυχία τῶν λαῶν.

Εἶναι αὐτὲς οἱ ἀξίες, εἶναι αὐτοὶ οἱ παράγοντες ποὺ σταθήκανε καταλυτικὴ δύναμη πανίσχυρων δυνάμεων ποὺ ὀνειρεύτηκαν τὴν συντριβή, τὴν ὑποδούλωση ἄλλων λαῶν καὶ πολλὲς φορὲς παγκόσμια κυριαρχία.

Ἡ ἄρνηση τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἐχθροῦ δὲν σημαίνει ὅτι ἀπορρίπτουμε τὸν εἰρηνικὸ δρόμο, τὸν δρόμο τῶν διαπραγματεύσεων. Πρέπει νὰ τονιστεῖ ὅτι τὸ νὰ μπαίνει σὲ διαπραγματεύσεις κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς παροδχῆς τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἐχθροῦ, νὰ μπεῖς σὲ διαπραγματεύσεις μὲ ἐξαρθρωμένες ἀνοργάνωτες δυνάμεις, δὲν κάνεις τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μπαίνεις σὲ διαπραγματεύσεις ὑποταγῆς. Ἀντίθετα τὸ νὰ μπεῖς στὶς διαπραγματεύσεις μὲ μιὰ χαλύβδινη ἀμυντικὴ ὀργάνωση, μὲ ἕνα λαὸ συνταγμένο καὶ ἀποφασισμένο νὰ ζήση λεύτερος ἢ νὰ πεθάνει, τὸ νὰ μπεῖς σὲ διαπραγματεύσεις μὲ πλήρη ἐπίγνωση τῶν νόμων ποὺ ἀρνοῦνται τὸ πανίσχυρο τοῦ ἐχθροῦ, μπαίνεις σὲ διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς κατάχτησης καὶ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ δίκαιου. Αὐτὸς ποὺ ἐπιβάλλει τὴν ἀναμέτρηση εἶναι ὁ ἐχθρός, εἶναι τὸ ἄδικο καὶ αὐτὸ ἀνατρέπει ἀκόμα πιὸ πολὺ τὴν ὑπεροχή του.

Ἀκόμα, στὴ δική μας περίπτωση, ἡ ἔλλειψη ὀργανωμένης παλλαϊκῆς ἄμυνας καὶ ἡ πεποίθηση στό... πανίσχυρο τοῦ ἐχθροῦ, πίσω ἀπὸ τὸν ὁποῖο βρίσκεται ὁ ἰμπεριαλισμός, σημαίνει πὼς δεχόμαστε τὸν ἰμπεριαλισμό, σὰν τὸν μόνο ρυθμιστικὸ παράγοντα τῆς τύχης τοῦ λαοῦ μας, μὲ βέβαιο ἀποτέλεσμα τὴν ὑποδούλωση, τὴν συντριβή, τὸν ἐξαφανισμό.

Πρέπει νὰ γίνει κατανοητὸ ὅτι ἔχουμε ὅλες τὶς δυνάμεις καὶ τὶς δυνατότητες, μὲ μιὰ ὀργανωμένη καὶ παλλαϊκὴ ἄμυνα γιὰ σωτηρία καὶ λευτεριά, νὰ γίνουμε ὁ πρῶτος, ὁ ρυθμιστικὸς παράγοντας τῆς τύχης μας.

Η ΜΟΝΗ ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ Ο ΛΑΟΣ

Μέσα σ᾽ αὐτὲς τὶς ἀρχές, ὁ ἀγώνας τοῦ λαοῦ μας γιὰ σωτηρία καὶ ἀπελευθέρωση, χωρίζεται σὲ δύο στάδια, ποὺ ὅμως τὸ ἕνα ἐξαρτᾶται ἀπόλυτα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ σωστὴ καὶ ἔγκαιρη ὀργάνωση τῆς ἄμυνάς μας. Αὐτὸ σημαίνει πὼς τὸ πρῶτο μας χρέος εἶναι νὰ γίνουμε ἱκανοὶ νὰ συγκρατήσουμε καὶ νὰ ἀνατρέψουμε μιὰ νέα προέλαση τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ δεύτερο εἶναι, ἀφοῦ εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ συγκρατήσουμε καὶ νὰ ἀνατρέψουμε μιὰ νέα προέλαση, νὰ προετοιμάσουμε τὴν ἀνατροπὴ

τοῦ συσχετισμοῦ δυνάμεων, γιὰ μιὰ ἐπίθεση γιὰ νικηφόρα ἀνατροπὴ τῆς κατάχτησης καὶ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ τόπου μας.

Τὰ δυὸ αὐτὰ στάδια διαφέρουν μεταξύ τους, ὄχι μονάχα χρονικά, μὰ στὸ γεγονὸς ὅτι οἱ δυνάμεις ποὺ θὰ μποῦν στὸν ἀγώνα, στὸ κάθε στάδιο, διαφέρουν.

Τὸ πρῶτο στάδιο θὰ προετοιμαστεῖ, θὰ ὀργανωθεῖ μόνο ἀπὸ τὸ λαό μας, ἐνῶ στὸ δεύτερο στάδιο μποροῦν καὶ πρέπει νὰ χρησιμοποιηθοῦν μιὰ σειρὰ ἐφεδριακὲς δυνάμεις. Αὐτὲς οἱ δυνάμεις εἶναι: 1) Ὁ Ἑλληνικὸς λαός, μὲ τὸν ὁποῖο ἀποτελοῦμε ἕνα ἔθνος καὶ ὁ ἀγώνας ποὺ διεξάγουμε εἶναι κοινός, 2) Τὰ λαϊκά ἀπελευθερωτικὰ κινήματα τοῦ χώρου μας, ποὺ παλεύουν ἐνάντια στὸν ἴδιο ἐχθρό, τὸν ἰμπεριαλισμὸ κάθε μορφῆς, 3) Τὸ παγκόσμιο προλεταριάτο καὶ οἱ λαοὶ ὅλου τοῦ κόσμου.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο πὼς ὁ καταχτητικὸς στρατός, ποὺ ἤδη πατᾶ τὸν τόπο μας, δὲν δηλώνει τὴν πρόθεση του νὰ ἐπιτεθεῖ. Ἀντίθετα κάθε νέα ἐπίθεση θὰ ἔχει τὸ στοιχεῖο τοῦ αἰφνιδιασμοῦ καὶ τὴν ταχτικὴ ἑνὸς κεραυνοβόλου πολέμου, γιατὶ μιὰ παρατεταμένη ἐπίθεση, στὶς σημερινὲς συνθῆκες, εἶναι ἀδύνατη γιατὶ ἡ ἐξέγερση τῶν λαϊκῶν δυνάμεων σὲ παγκόσμια κλίμακα γίνεται ὁ κυριώτερος κίνδυνος.

Ἀκόμα οἱ ἐσωτερικὲς ἀντιθέσεις στὸ ἰμπεριαλιστικὸ στρατόπεδο, εἶναι ἀκόμα ἕνας σοβαρὸς κίνδυνος καὶ ἡ ἐσωτερικὴ κρίση τῆς καταχτητικῆς δύναμης εἶναι μιὰ νάρκη ποὺ ἀπειλεῖ ἕνα τέτοιο τυχοδιωχτισμό.

Ἔτσι, μιὰ ἐπίθεση μὲ τὸ στοιχεῖο τοῦ αἰφνιδιασμοῦ καὶ τὴν ταχτικὴ ἑνὸς κεραυνοβόλου πολέμου, δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθεῖ ἀπὸ δυνάμεις ξένες ἀπὸ τὸν τόπο. Οὔτε μποροῦν νὰ κινητοποιηθοῦν λαϊκὲς δυνάμεις μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο (σώματα ἐθελοντῶν κλπ.) γιὰ νὰ συγκρατήσουν μιὰ τέτοια ἐπίθεση. Στὸ μόνο ποὺ μποροῦν νὰ συμβάλουν οἱ τέτοιες δυνάμεις εἶναι νὰ προσφέρουν τὴν πεῖρα καὶ τὴν τεχνική τους στὴν ὀργάνωση καὶ τὴν ἐξάσκηση τοῦ λαοῦ μας γιὰ μιὰ ἀποτελεσματικὴ ἄμυνα. Εἶναι γι αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ κατανοηθεῖ πὼς ἡ μόνη ἀμυντικὴ δύναμη εἶναι ὁ λαός μας.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΑΠΟ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΓΓΥΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΥΝΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ

Σὲ ἕνα ἀμυντικὸ ἀγώνα, καὶ γενικώτερα σ᾽ ἕνα ἀγώνα ἀπελευθέρωσης, δὲν νοεῖται στρατὸς ἀποξενωμένος ἀπὸ τὸ λαό. Ὁ στρατὸς χωρὶς τὴν μήτρα ποὺ τὸν γεννᾶ καὶ τὸν τρέφει δὲν μπορεῖ νὰ ἀγωνιστεῖ.

Ὅταν ὁ λαὸς ὑποχωρεῖ ἄταχτα, ὅταν ὁ λαὸς ἀνοργάνωτος, πανικοβλημένος τρέχει νὰ σώσει τὸ τομάρι του, ὅπως συνέβηκε στὴν εἰσβολή, ὁ στρατὸς δὲν μπορεῖ νὰ προβάλει ἀντίσταση, γιατὶ ἐχτὸς ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι καταρρέει τὸ ἠθικό του, χάνει τὴν πηγὴ τῆς τροφοδοσίας του, ἐξαρθρώνονται οἱ ἀρτηρίες διακίνησής του καὶ παραλύει ἡ ἱκανότητά του νὰ ἀναδιπλώνεται.

Ἕνας λαὸς ποὺ κινδυνεύει μὲ ἀφανισμὸ πρέπει νὰ τὸ συνειδητοποιήσει καὶ νὰ προετοιμαστεῖ ὁλόπλευρα, γιὰ νὰ ἀγωνιστεῖ μέχρι τὸ θάνατο, γιατὶ ἡ ζωὴ στὴν ὑποδούλωση εἶναι ἐξευτελισμός, ἐξανδραποδισμὸς καὶ εἶναι χίλιες φορὲς προτιμώτερος ὁ ἀξιοπρεπὴς θάνατος παρὰ ἡ ἐξευτελισμένη ζωή.

Εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ ἕνα λαὸ ποὺ θέλει νὰ ζήσει νὰ συνειδητοποιήσει πὼς ζωὴ ὑπάρχει μόνο στὴ λευτεριὰ (ἔχουμε ἤδη μιὰ ἰσχυρὴ ἐμπειρία ἀπὸ τὴν τούρκικη εἰσβολή). Ὀφείλει νὰ καλλιεργήσει ἀνάμεσά του μὲ ὅλους τοὺς τρόπους τὸ ἡρωϊκὸ στοιχεῖο, τὴν αὐτοθυσία γιὰ τὸ σύνολο καὶ νὰ πολεμήσει μὲ ὅλα τὰ μέσα νὰ διαλύσει τὸν φιλοτομαρισμό.

Πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε, ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε ἀντικειμενικοί, πὼς σήμερα ὁ λαός μας, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μακρόχρονη, ὀργανωμένη ἐξαπάτηση, ὕστερα ἀπὸ τὴ διάλυση τῆς ταξικῆς του συνείδησης δὲν χαραχτηρίζεται ἀπὸ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τῆς αὐταπάρνησης, μὰ τὸ ἀφήνει νὰ κοιμᾶται μέσα του ἐκδηλώνοντας τὴν ἀτομικότητα καὶ τὸ ἀτομικὸ συμφέρον. Κι ὅμως ἂν ὁ ἡρωϊσμός, ἡ αὐτοθυσία καὶ τὸ κοινὸ συμφέρον δὲν ξαναζωντανέψει μέσα στὸ λαό μας, εἶναι δύσκολο νὰ μιλοῦμε γιὰ ἀγῶνες καὶ νίκες.

Τὸ μόνο μέσο γιὰ νὰ πετύχουμε αὐτὸ τὸν στόχο εἶναι ἡ σωστὴ ὀργάνωση τοῦ λαοῦ, ἐκείνη ποὺ θὰ στηλώνει, θὰ δραστηριοποιεῖ καὶ τὸν τελευταῖο ἄνθρωπο ἄνδρα ἢ γυναίκα, νέο ἢ γέρο, νὰ τὸν μπάζει σὲ συγκεκριμένο ρόλο, νὰ τὸν ἐκπαιδεύει, νὰ τὸν ἀτσαλώνει, νὰ τὸν κάνει μέρος ἑνὸς συνόλου.

Αὐτὴ ἡ ὀργάνωση τοῦ λαοῦ σὲ πλήρη σύμπνοια μὲ τὸ στρατὸ θὰ ὀργανώσει, θὰ συμπληρώσει μὲ ἐπιτυχία ὅλες τὶς ἀμυντικὲς προετοιμασίες γιὰ τὸν ἄμαχο πληθυσμό, τὰ σίγουρα ἀντιαεροπορικὰ καταφύγια, τὶς προμήθειες γιὰ διατροφὴ καὶ συντήρηση, γιὰ ἰατροφαρμακευτικὴ περίθαλψη καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέσα ποὺ θὰ κάνουν τὸν ἄμαχο πληθυσμὸ νὰ ἀντιμετωπίσει μὲ θάρρος ὁποιαδήποτε νέα ἐπίθεση. Ἀκόμα θὰ ξεπεράσει μὲ τὸν καλύτερο τρόπο τὴν ὀργάνωση ἀμυντικῶν ἔργων καὶ μὲ συνεχῆ ἐκπαίδευση θὰ εἶναι πανέτοιμος νὰ συγκρατήσει νέα ἐπίθεση τοῦ ἐχθροῦ.

Ἕνα σφιχτοδεμένο καὶ ὀργανωμένο μέτωπο λαοῦ καὶ στρατοῦ εἶναι ἀπαραίτητο, γιατὶ εἶναι ἡ μόνη δύναμη, ποὺ θὰ ἀνατρέψει ὅλες τὶς ἀντιδραστικὲς δυνάμεις καὶ τοὺς ξένους πράχτορες στὸ στρατό, στὸ Κυβερνητικὸ μηχανισμὸ καὶ στὴν ἐξουσία τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης καὶ θὰ ἐγκαθιδρύσει μιὰ πραγματικὴ λαϊκὴ ἐξουσία, ποὺ θὰ ὁδηγήσει νικηφόρα τὸν ἀγώνα γιὰ τὴν σωτηρία καὶ τὴν Λευτεριὰ τοῦ τόπου.

ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ ΔΕΝ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΑΝ

Μέσα στοὺς διαλυτικοὺς ψίθυρους, ποὺ στὴν οὐσία ὑπηρετοῦν τὸν ἐχθρό, καλλιεργεῖται στὸ λαὸ ἡ ἰδέα, ὅτι δὲν μποροῦμε οὔτε νὰ ἀμυνθοῦμε, οὔτε νὰ ἀγωνιστοῦμε γιὰ τὸ διώξιμο τοῦ καταχτητῆ, γιατί, ἐχτὸς τῶν ἄλλων, δὲν διαθέτουμε τὸν ἀπαιτούμενο ὁπλισμό. Ἀκόμα σὰν νησὶ ποὺ εἴμαστε, σὲ ὥρα πολεμικῆς σύγκρουσης, θὰ ἀποκλειστοῦμε ἀπὸ κάθε πηγὴ ἀνεφοδιασμοῦ.

Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἐσκεμμένη διαλυτικὴ ἐνέργεια ποὺ ἀποθαρρύνει τὸν λαὸ καὶ τὸν ὁδηγᾶ στὴν μοιρολατρεία, γιὰ νὰ ὑπηρετήσει τὴν γραμμὴ τοῦ συμβιβασμοῦ. Στὴν οὐσία ὑπηρετεῖ ἄμεσα τὸν ἐχθρό, γιατὶ ἰσχυροποιεῖ τὴν θέση του, τόσο στρατιωτικὰ ὅσο καὶ διαπραγματευτικά. Πρέπει νὰ ἀντικρουστεῖ σὰν ἐσκεμμένη προσπάθεια, γιατὶ εἶναι ὁλοφάνερο πὼς μποροῦμε νὰ προμηθευτοῦμε κάθε εἶδους ὁπλισμό. Ἡ οἰκονομία μας, ἐχτὸς τοῦ ὅτι διαθέτει σημαντικὰ ἀποθέματα, πάνω ἀπὸ διόμυση χρόνια τώρα, πάνω στὰ κόκκαλα καὶ τὸν ἱδρώτα τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων, ξαναστήνεται καὶ οἱ κεφαλαιοκράτες ἔμποροι καὶ βιομήχανοι πραγματοποιοῦν τεράστια κέρδη. Μιὰ σωστὴ πολιτικὴ μποροῦσε μὲ αὐτὰ τὰ κέρδη καὶ μὲ τὰ ποσὰ τῆς βοήθειας ποὺ εἴχαμε, νὰ ὑπηρετήσει τὴν ἄμυνα τοῦ τόπου, δίνοντας τὴν δυνατότητα ἀρκετοῦ καὶ σύγχρονου ὁπλισμοῦ, τέτοιου ποὺ νὰ δίνει τὴν δυνατότητα στὸ λαό μας νὰ συγκρατήσει μιὰ νέα ἐπίθεση.

Αὐτὸ ἀσφαλῶς θὰ ἀνέτρεπε τὸν θαλάσσιο καὶ ἐναέριο ἀποκλεισμό, ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι θὰ ἔδινε τὸν καιρό, τόσο στὴν Ἑλλάδα μὲ τὶς ναυτικές, στρατιωτικὲς καὶ ἀεροπορικὲς δυνάμεις ποὺ διαθέτει καὶ ποὺ μὲ τὴν πίεση καὶ τὴν κινητοποίηση τοῦ λαοῦ δὲν θὰ μποροῦσε παρὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν σωστὰ ὅσο καὶ σὲ μιὰ σειρὰ ἄλλους λαοὺς νὰ ἀνατρέψουν

ένα τέτοιο άποκλεισμό.

Αύτό όμως πού πρέπει νά προσεχτεΐ είναι ότι ό όπλισμός δέν παίζει πρωτεύοντα ρόλο στήν άμυνά μας. Ένας άνίκανος, ένας έξαθλιωμένος, ένας διεφθαρμένος στρατός, όσονδήποτε σύγχρονο όπλισμό κι άν διαθέτει, όχι μόνο δέν τόν κάμνει ίκανό νά νικήσει, μά άντίθετα μέ τήν ήττα του καί τήν φυγή του θά γίνει ό προμηθευτής τοΰ έχθροΰ μέ τόν όπλισμό του. Άντίθετα ένας καλά όργανωμένος στρατός, ένας λαός άποφασισμένος νά νικήσει, όργανωμένος καί καλά προετοιμασμένος είναι ίκανός νά άνατρέπει τόν έχθρό καί νά κυριεύει τόν όπλισμό του. Α ύ τ ό π ο ύ ά π ο φ α σ ί ζ ε ι τ ό π ᾶ ν ε ί ν α ι ή ά π ο φ α σ ι σ τ ι κ ό τ η τ α, ή ό ρ γ ά ν ω σ η, ή κ α λ ή π ρ ο ε τ ο ι μ α σ ί α, σ τ ρ α τ ο ΰ κ α ί λ α ο ΰ, σ έ έ ν α π α λ λ α ϊ κ ό ά γ ώ ν α γ ι ά τ ή ν σ ω τ η ρ ί α κ α ί τ ή ν λ ε υ τ ε ρ ι ά τ ο ΰ λ α ο ΰ κ α ί τ ο ΰ τ ό π ο υ.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΑΣ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΟΛΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Οί ίδεολόγοι τοΰ συμβιβασμοΰ μέ τόν καταχτητή, στήν Κύπρο καί στήν Ἑλλάδα, μέσα σέ ένα γενικώτερο σχέδιο έξυπηρέτησης τών ίμπεριαλιστικών συμφερόντων, όλοκληρώνουν τήν προσπάθειά τους μέ τήν άπομόνωση τοΰ λαοΰ μας άπό τό έθνικό σύνολο. «Ἡ Κύπρος, ένα νησί άνυπεράσπιστο, μπροστά στόν πανίσχυρο Τούρκικο στρατό καί τίς ίμπεριαλιστικές ύπερδυνάμεις πού στέκουν δίπλα του, άνίκανο νά άντισταθεΐ σέ όποιαδήποτε έπίθεση, είναι ύποχρεωμένο νά μπεΐ σέ ένα σωρό συμβιβασμούς καί έλιγμούς γιά νά περισώσει ότι είναι δυνατόν».

Έτσι όδύρονται μπροστά στό λαό καί έτσι σερβίρουν τήν άνάγκη τοΰ συμβιβασμοΰ. Έσκεμμένα καί συστηματικά παραγνωρίζουν τό γεγονός ότι ό Κυπριακός λαός ήταν, είναι καί θά είναι ένα καί άναπόσπαστο μέρος τοΰ Ἑλληνικοΰ έθνικοΰ συνόλου. Παραγνωρίζουν ότι αύτό δέν είναι αΐσθημα, μά βίωμα τοΰ λαοΰ, στήν Κύπρο καί στήν Ἑλλάδα, καί ότι αύτό τό γεγονός δέν μπορεΐ νά τό άμφισβητήσει καμμιά κυβέρνηση στήν Κύπρο ή στήν Ἑλλάδα.

Παραγνωρίζουν τό γεγονός ότι ό Ἑλληνικός λαός, σάν σύνολο, παραστάθηκε πάντα στίς δύσκολες στιγμές τοΰ λαοΰ μας καί ό Κυπριακός λαός έχει πολλά δείγματα θυσίας σέ στιγμές κρίσιμες γιά τό έθνος. Προσπάθησαν πάντα νά παρουσιάσουν τόν Ἑλληνικό λαό όφειλέτη στόν Κυπριακό, γιατί ή Κύπρος έρριξε τήν χούντα. Παραγνωρίζουν τό γεγονός ότι ή χούντα έπεσε κάτω άπό τό βάρος τής προδοτικής της πολιτικής στό Κυπριακό όχι γιατί δέν μπόρεσε νά σταθεΐ μπροστά στόν Κυ-Κυπριακό λαό, μά γιατί δέν μποροΰσε νά σταθεΐ μπροστά στόν Ἑλληνικό λαό, ή όργή τοΰ όποίου θά τήν έσύντριβε.

Ὁ λαός μας πρέπει άποφασιστικά νά άπορρίψει αύτές τίς διαλυτικές θεωρίες, νά δεΐ τό πρόβλημα τής άμυνας καί τής άπελευθέρωσης σάν ύπόθεση όλόκληρου τοΰ Ἑλληνικοΰ έθνους καί νά αίσθανθεΐ τήν σιγουριά τής όλόψυχης συμπαράστασης τοΰ συνόλου τοΰ έθνους. Άκόμα ό Ἑλληνικός λαός, στήν Κύπρο καί στήν Ἑλλάδα, νά δεΐ αύτό πού έμποδίζει τό έθνος νά ζήσει, νά όρθωθεΐ, νά δράσει ένάντια στόν ίμπεριαλισμό σάν ένιαΐο σύνολο.

Νά δεΐ πώς μόνο έμπόδιο είναι ή ξενόδουλη άρχουσα τάξη, στήν Ἑλλάδα καί στήν Κύπρο, καί νά όργανώσει τήν πάλη γιά τήν άνατροπή αύτοΰ τοΰ έμποδίου. Νά δεΐ τήν ύπόθεση τής λευτεριάς, τής άνεξαρτησίας, τής αύτοτέλειας τής Κύπρου μέσα στά όρια μιᾶς έλευθερίας, άνεξαρτησίας καί αύτοτέλειας όλου τοΰ έθνους. Μόνο έτσι, Έλληνες Κύπριοι καί Ἑλλαδίτες θά νοιώσουν τήν σιγουριά πού προσφέρει τό ένιαΐο έθνικό σύνολο, ό ένιαΐος άντιϊμπεριαλιστικός άγώνας.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ συν. ΕΝΒΕΡ ΧΟΤΖΑ ΣΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ Κ.Ε.Α.

...Τὰ γεγονότα καὶ οἱ συγκεκριμένες ἐνέργειες, ἡ ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα, μᾶς ὁδηγοῦν στὴν διαπίστωση ὅτι στὸ σημερινὸ κόσμο οἱ δύο ὑπερδυνάμεις, οἱ Ἑνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση, εἶναι οἱ μεγαλύτερες καὶ οἱ πιὸ ἐπικίνδυνες ἐπιθετικὲς ἰμπεριαλιστικὲς δυνάμεις ποὺ γνώρισε ἡ ἱστορία. Οἱ ὑπερδυνάμεις, χωριστὰ ἢ ἑνωμένες, στὸ ἴδιο μέτρο καὶ στὸν ἴδιο βαθμό, ἐκπροσωποῦν τὸν κυριώτερο ἐχθρὸ γιὰ τὸ σοσιαλισμό, γιὰ τὴ λευτεριὰ καὶ τὴν ἀνεξαρτησία τῶν ἐθνῶν, τὴ μεγαλύτερη δύναμη γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῶν καταπιεστικῶν καὶ ἐκμεταλλευτικῶν συστημάτων, τὸν ἄμεσο κίνδυνο γιὰ νὰ ρίξουν τὴν ἀνθρωπότητα σ' ἕνα τρίτο παγκόσμιο πόλεμο...

...Οἱ μονοπωλητὲς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ἀστοὶ καὶ ρεβιζιονιστές, μιλοῦν πολὺ γιὰ τὴ δημιουργία τῆς λεγόμενης Ἑνωμένης Εὐρώπης. Μέχρι τώρα συγκροτήθηκε κάποια Εὐρωπαϊκὴ «Ἐπιτροπή», μὲ «κοινοβούλιο», μὲ «κοινὴ κυβέρνηση», μὲ μερικοὺς τυπικοὺς νόμους, ποὺ ἔθεσαν καθῆκον τους νὰ δημιουργήσουν τὴν κρατικὴ ἑνοποίηση τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν. Γίνονται σχέδια ὥστε ἡ Εὐρώπη νὰ ἔχει κοινὸ στρατὸ ἐξοπλισμένο ὡς τὰ δόντια καὶ «ἰσχυρὴ» καπιταλιστικὴ οἰκονομία γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει, τάχα, τὶς δυὸ ὑπερδυνάμεις. Στὴν πραγματικότητα σκοπὸς τῆς δημιουργίας τῶν κρατῶν τῆς Ἑνωμένης Εὐρώπης εἶναι ἡ ἐξάλειψη τῆς ἔννοιας τῆς ἐθνότητας τῶν διάφορων Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, ἡ συγχώνευση καὶ ἀμαλγαμάτωση τῆς κουλτούρας καὶ τῶν παραδόσεών τους, μὲ ἄλλα λόγια, ἡ ἐξάλειψη τῆς προσωπικότητας τῶν λαῶν καὶ τῶν κρατῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης κάτω ἀπὸ τὴν διεύθυνση τῆς ἀντιδραστικῆς κοσμοπολίτικης ἀστικῆς τάξης αὐτῆς τῆς ἠπείρου.

Αὐτὴ τὴν «ἑνωμένη Εὐρώπη», τὸ ἀντιδραστικὸ περιεχόμενό της, καταδίκασε καὶ ξεσκέπασε ὁ Λένιν ἀπὸ τὸ 1915, ὅταν ἔγραφε:

> «Ἀπὸ τὴν ἄποψη τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ κεφαλαίου καὶ τοῦ μοιράσματος τοῦ κόσμου ἀνάμεσα στὶς «προοδευμένες» καὶ «πολιτισμένες» ἀποικιακὲς δυνάμεις, οἱ Ἑνωμένες Πολιτεῖες τῆς Εὐρώπης στὶς συνθῆκες τοῦ καπιταλισμοῦ ἢ εἶναι ἀπραγματοποιήσιμες ἢ εἶναι ἀντιδραστικές». Καὶ πιὸ πέρα: «Ἀσφαλῶς ὑπάρχει δυνατότητα νὰ συναφτοῦν προσωρινὲς συμφωνίες ἀνάμεσα στοὺς καπιταλιστὲς καὶ ἀνάμεσα στὰ κράτη. Ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά, ὑπάρχει δυνατότητα νὰ δημιουργηθοῦν καὶ οἱ Ἑνωμένες Πολιτεῖες τῆς Εὐρώπης, σὰ μιὰ συμφωνία τῶν εὐρωπαίων καπιταλιστῶν... μὰ γιατί; Μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ καταπνίξουν ἀπὸ κοινοῦ τὸ σοσιαλισμὸ στὴν Εὐρώπη» (Β.Ι. Λένιν. Ἅπαντα, τόμος 21 σελ. 370 καὶ 372 ἀλβανικὴ ἔκδοση).

...Ὁ παγκόσμιος καπιταλισμός, ποὺ βαδίζει ἀσταμάτητα πρὸς τὶς κρίσεις καὶ τὴν κατάπτωση, ὅπως ἔχουν προβλέψει μὲ τόση μεγαλοφυΐα οἱ Μάρξ, Ἔνγκελς, Λένιν καὶ Στάλιν, ἔφτασε τώρα στὸ στάδιο τοῦ σάπιου ἰμπεριαλι-

σμοῦ. Γιὰ νὰ σωθεῖ, συγκρότησε νέες μορφὲς ἐκμετάλλευσης τῶν μαζῶν, ὄχι μόνο σὲ ἐθνική, μὰ καὶ σὲ παγκόσμια κλίμακα, δημιούργησε τὴν τελευταία καὶ πιὸ τελειοποιημένη μορφὴ καταλήστευσης, τὴν νεοαποικιοκρατία, δημιούργησε χρηματιτιστικοὺς δεσμοὺς καὶ οἰκονομικὲς καὶ στρατιωτικὲς συμμαχίες, γιὰ νὰ διατηρήσει κάτω ἀπὸ ὁλοκληρωτικὴ ἢ μερικὴ ἐξάρτηση πολλὰ κράτη, ποὺ περιλαμβάνονται σ' αὐτὸν ποὺ λέγεται «δεύτερος κόσμος», «τρίτος κόσμος», «ἀδέσμευτος κόσμος» ἢ «ἀναπτυσσόμενες χῶρες». Ὅλες αὐτὲς οἱ ὀνομασίες, ποὺ ἀναφέρονται στὶς διάφορες πολιτικὲς δυνάμεις ποὺ δροῦν σήμερα στὸν κόσμο, συγκαλύπτουν καὶ δὲ βγάζουν στὴν ἐπιφάνεια τὸν ταξικὸ χαραχτήρα τῶν πολιτικῶν αὐτῶν δυνάμεων, τὶς βασικὲς ἀντιθέσεις τῆς ἐποχῆς μας, τὸ πρόβλημα κλειδὶ ποὺ δεσπόζει σήμερα σὲ ἐθνικὴ καὶ παγκόσμια κλίμακα, τὴν ἀμείλιχτη πάλη ποὺ διεξάγεται ἀνάμεσα στὸν ἀστικο - ἰμπεριαλιστικὸ κόσμο, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, καὶ τὸ σοσιαλισμό, τὸ παγκόσμιο προλεταριάτο καὶ τοὺς φυσικοὺς συμμάχους του, ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ δείξουν αὐτὲς οἱ ὀνομασίες καὶ οἱ χωρισμοί, εἶναι ἡ ἀναλογία τῆς ἐπιρροῆς καὶ τῆς δύναμης τοῦ παγκόσμιου διεθνοῦς ἢ ἐθνικοῦ κεφαλαίου στὰ διάφορα κράτη καὶ περιοχὲς τοῦ κόσμου. Μπορεῖ νὰ δείξουν, ἐπίσης, τὰ πιὸ ἰσχυρὰ ἢ λιγότερο ἰσχυρὰ σημεῖα στήριξης τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τοῦ σοσιαλιμπεριαλισμοῦ. Μπορεῖ νὰ δείξουν καὶ τὴν ὕπαρξη τῶν πόθων τῶν λαῶν νὰ ζήσουν λεύτεροι καὶ ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὶς ὑπερδυνάμεις. Μά, βλέποντας τὸ ζήτημα μὲ ταξικὸ κριτήριο, σ' αὐτὰ τὰ κράτη, μὲ καμιὰ ἐξαίρεση, ὑπάρχουν ἀνταγωνιστικὲς τάξεις, ὑπάρχει ἡ ἐκμετάλλευση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, πάνω στὸ προλεταριάτο καὶ τοὺς ἐργαζόμενους αὐτῶν τῶν χωρῶν κυριαρχεῖ ἡ ἀστικὴ τάξη μὲ τούτη ἢ ἐκείνη τὴ μορφή. Ὁ Μαρξισμὸς — Λενινισμὸς μᾶς διδάσκει ὅτι στὴν ἐποχή μας οἱ χῶρες χωρίζονται σύμφωνα μὲ τὸ κοινωνικὸ σύστημα ποὺ ἐπικρατεῖ σ' αὐτές, σὲ ἀστικο - καπιταλιστικὲς χῶρες καὶ σὲ σοσιαλιστικὲς χῶρες. Οἱ θεωρίες σχετικὰ μὲ τὴν ἐνδιάμεση κατάσταση τῆς μὴ καπιταλιστικῆς ἀνάπτυξης, ποὺ μὲ μεγάλο ζῆλο προπαγανδίζουν οἱ χρουτσιοφικοὶ ρεβιζιονιστές, ἀποσκοποῦν νὰ σαμποτάρουν τοὺς εἰλικρινεῖς σοσιαλιστικοὺς πόθους ποὺ ὑπάρχουν σὲ ἀρκετὲς χῶρες, νὰ προκαλέσουν ἰδεολογικὴ σύγχυση, νὰ ὑπονομεύσουν τὸν ἀγώνα τῶν προοδευτικῶν δυνάμεων.

Καὶ ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐχτίμηση τῆς πολιτικῆς ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ κυβερνήσεις τῶν διαφόρων κρατῶν, οἱ μαρξιστὲς ξεκινοῦν, ἐπίσης, ἀπὸ τὸν ταξικὸ χαραχτήρα, ἀπὸ τὴν στάση ποὺ αὐτὲς οἱ κυβερνήσεις καὶ οἱ χῶρες τηροῦν πρὸς τὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ τὸ σοσιαλισμό, πρὸς τὸ λαό τους καὶ τὴν ἀντίδραση.

Μὲ βάση αὐτὰ τὰ διδάγματα τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα καὶ τὸ προλεταριακὸ ἐκπονοῦν τὴ στρατηγικὴ καὶ ταχτική τους, βρίσκουν τοὺς πραγματικοὺς συμμάχους τους καὶ ἑνώνονται μ' αὐτοὺς στὸν ἀγώνα ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμό, τὴν ἀστικὴ τάξη καὶ τὴν ἀντίδραση. Οἱ ὀνομασίες «τρίτος κόσμος», «ἀδέσμευτα» ἢ «ἀναπτυόσσμενα» κράτη δημιουργοῦν αὐταπάτες στὶς πλατιὲς μᾶζες ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀπελευθέρωση, ὅτι δῆθεν βρέθηκε καταφύγιο νὰ προφυλαχτοῦμε ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν ὑπερδυνάμεων. Αὐτὲς οἱ ὀνομασίες κρύβουν ἐκείνη τὴν πραγματικὴ κατάσταση τῆς πλειοψηφίας αὐτῶν τῶν χωρῶν, οἱ ὁποῖες, μὲ τὸν ἕναν ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, εἶναι δεμένες καὶ ἐξαρτημένες πολιτικά, ἰδεολογικὰ καὶ οἰκονομικά, τόσο μὲ τὶς ὑπερδυνάμεις, ὅσο καὶ μὲ τὶς πρώην ἀποικιακὲς μητροπόλεις.

Οἱ γιουγκοσλάβοι ρεβιζιονιστὲς ὑπερασπίζουν τὴν ἰδέα τῶν «ἀδέσμευτων χωρῶν». Σύμφωνα μ' αὐτούς, ἐδῶ κατατάσσονται ἐκεῖνες οἱ χῶρες ποὺ δὲ δεσμεύονται μὲ στρατιωτικὰ σύμφωνα μὲ τὶς μεγάλες ἰμπεριαλιστικὲς καὶ ρεβι-

ζιονιστικὲς δυνάμεις κυρίως μὲ τὸ ΝΑΤΟ καὶ τὸ Σύμφωνο τῆς Βαρσοβίας. Μὰ χωρὶς νὰ εἶναι τυπικὰ συμμέτοχα σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ στρατιωτικοὺς συνασπισμούς, πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ κράτη εἶναι πλέρια δεσμευμένα μὲ πολλὰ σύμφωνα καὶ συμφωνίες μὲ τὶς ὑπερδυνάμεις καὶ τὶς μεγάλες καπιταλιστικὲς δυνάμεις, τόσο ποὺ ἡ λέξη ἀδέσμευτος ἀντηχεῖ ἐντελῶς κούφια.

Αὐτὴ τὴν κατάσταση τοῦ κινήματος «τῶν ἀδεσμεύτων» ἔδειξε καὶ ἡ διάσκεψη τοῦ Κολόμπο. Μὲ δυσκολία συγκάλυψε τὶς ἀντιθέσεις καὶ τὶς ἀντίθετες πολιτικὲς ἐπιδιώξεις ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ χῶρες καὶ ὁμάδες κρατῶν ποὺ συμμετεῖχαν. Αὐτὴ τὴ φορὰ κανένας δὲ μίλησε καὶ δὲν καταφέρτηκε ἀνοιχτὰ καὶ ὀνομαστικὰ ἐνάντια στὶς Ἑνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση, στὴν ἐπιθετικὴ καὶ ἐμπρηστικὴ πολιτικὴ καὶ δράση τους. Μὰ βρῆκαν εὔλογο καὶ συμφερτικὸ νὰ ἐπιτεθοῦν στὴ Γαλλία!

Ἀνάμεσα σὲ κράτη ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι ἀδέσμευτα, συνάφτηκαν στρατιωτικὰ ἀμυντικὰ καὶ ἐπιθετικὰ σύμφωνα, στὰ ὁποῖα παίρνουν μέρος καὶ ἰμπεριαλιστικὲς δυνάμεις. Αὐτὰ τὰ σύμφωνα δὲν τὰ κατάγγειλε κανένας ἀπὸ τοὺς ποὺ παίρνουν μέρος. Ὁ Σοβιετικὸς σοσιαλιμπεριαλισμὸς προσπαθεῖ νὰ ἱδρύσει τὸ «Σύμφωνο ἀσιατικῆς ἀσφάλειας», αὔριο ἕνα παρόμοιο «γιὰ τὴν ἀφρικανικὴ ἀσφάλεια» κλπ. Ὅλα αὐτὰ εἶναι διάφορες μορφὲς ὀργάνωσης, ὥστε μιὰ ἀδέσμευτη τάχα χώρα νὰ μετατραπεῖ, στὴν πραγματικότητα, σὲ χώρα ὑποδουλωμένη ἀπὸ κάθε ἄποψη.

Τὸ σύνθημα τῶν «ἀδέσμευτων χωρῶν» δίνει τὴν ἀπατηλὴ ἐντύπωση τῆς δημιουργίας μιᾶς ὁμάδας κρατῶν ποὺ ἔχουν τὴν δυνατότητα «νὰ ἀντιπαρατεθοῦν» στοὺς συνασπισμοὺς τῶν ὑπερδυνάμεων, δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι αὐτὲς οἱ χῶρες, ὅλες χωρὶς ἐξαίρεση, εἶναι ἀντιϊμπεριαλιστικές, ἐνάντια στὸν πόλεμο, ἐνάντια στὴν ὑπαγόρευση τῶν ἄλλων, εἶναι «δημοκρατικὲς», μάλιστα καὶ «σοσιαλιστικές». Αὐτὸ βοηθεῖ στὸ δυνάμωμα τῶν ψευτοδημοκρατικῶν καὶ ἀντιλαϊκῶν θέσεων τῶν διευθυντικῶν ὁμάδων μερικῶν κρατῶν ποὺ παίρνουν μέρος στὰ «ἀδέσμευτα» κράτη, δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωση στοὺς λαοὺς αὐτῶν τῶν χωρῶν ὅτι ὅλες οἱ σχέσεις, ὁποιουδήποτε εἴδους καὶ φύσης, ποὺ οἱ ἡγέτες συνάφτουν ἢ διαλύουν μὲ τοὺς ἰμπεριαλιστές, ἀνοιχτὰ ἢ κρυφά, τὰ κάνουν ὄχι μόνο σὰν «λαϊκὲς κυβερνήσεις», μὰ καὶ σὰν ὁμάδα καρτῶν «στὴν ὁποία πρέπει νὰ ὑπολογίσουν καὶ τὶς ὑπερδυνάμεις».

...Οἱ ὑπερδυνάμεις, σὲ κρίσεις καὶ γεμάτες ἀντιθέσεις ἀνάμεσά τους, σὲ ἀντιθέσεις μὲ τοὺς συμμάχους, καθὼς καὶ μὲ τοὺς λαούς, προσπαθοῦν νὰ βροῦνε νέες μορφὲς συνεργασίας στὶς διαφωνίες τους, νὰ ἐπινοήσουν νέες δημαγωγικὲς θεωρίες, νὰ καταρτίσουν νέα ὑποδουλωτικὰ σχέδια καὶ νὰ κάνουν νέο μοίρασμα τῶν σφαιρῶν ἐπιροῆς καὶ τῶν ἀγορῶν.

Ποτὲ ὁ κόσμος δὲν ὑποβλήθηκε σὲ τέτοιο ἀντιπερισπασμὸ καὶ σὲ τέτοια προπαγανδιστικὴ καὶ διπλωματικὴ καμπάνια σὰν ἡ σημερινή, ποὺ κάνουν οἱ ἰμπεριαλιστὲς καὶ οἱ σοσιαλιμπεριαλιστὲς καὶ ποὺ ἔχει σκοπὸ νὰ ἐξωραΐσει τὴν ἡγεμονιστικὴ καὶ ἐπεχτατικὴ πολιτικὴ τῶν ὑπερδυνάμεων, νὰ δικαιολογήσει τὶς ἐπιδρομὲς καὶ νὰ καμουφλάρει τὶς προετοιμασίες γιὰ πόλεμο. Τόσο στὴν Ἀνατολή, ὅσο καὶ στὴ Δύση οἱ ἰθύνοντες ἰμπεριαλιστικοὶ καὶ σοσιαλιμπεριαλιστικοὶ κύκλοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα βρίσκεται σὲ κατάσταση «ὕφεσης τῆς ἔντασης», ὅτι ὁ «ψυχρὸς πόλεμος» καὶ ἡ ἐπικίνδυνη ἀντιπαράταξη γιὰ ἀναμέτρηση ἀνάμεσα στὶς ὑπερδυνάμεις παραχώρησαν τὴ θέση στὴν «ὕφεση», τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη, τὴ «διεθνὴ ἁρμονία», τὴ «γενικὴ ἀσφάλεια» κλπ., ὅτι οἱ κίνδυνοι πέρασαν καὶ διαλύθηκαν τὰ σύννεφα τοῦ πολέμου καὶ τῆς καταστροφῆς. Μ' αὐτὰ τὰ πομπώδικα συνθήματα οἱ ὑπερδυνάμεις, ἡ ἀστικὴ τάξη καὶ ἡ διεθνὴς ἀντίδραση ἐπιδιώκουν νὰ ἐξαπατήσουν τοὺς λαούς, νὰ ἐξασθε-

νίσουν τὴν ἀντίστασή τους καὶ νὰ ἐγκαταστήσουν τὸν ἰμπεριαλιστικὸ ἔλεγχο καὶ κυριαρχία.

Ἡ Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Ἀλβανίας, δὲ συμβιβάζεται καὶ καταγγέλλει δημόσια τὶς λεγόμενες θεωρίες σχετικὰ μὲ τὴν ἀνάγκη διατήρησης τῆς «ἰσορροπίας ἀνάμεσα στὶς ὑπερδυνάμεις» σὰν ὅρο ἢ σὰν βάση τῆς ἀποτροπῆς τοῦ πολέμου καὶ ὑπεράσπισης τῆς εἰρήνης. Ἀπορρίπτει τὶς ἰμπεριαλιστικὲς ἀντιλήψεις διατήρησης τῶν «σφαιρῶν «ἐπιρροῆς» δῆθεν σὰν παράγοντα σταθερότητας καὶ ἀσφάλειας, τὶς ἀντιλήψεις «τῆς περιορισμένης κυριαρχίας» καὶ τοῦ «ἀνεξάρτητου κόσμου», καὶ «διπόλωσης», τὴν πολιτικὴ ἐκβιασμοῦ κλπ. Αὐτὲς οἱ λεγόμενες «θεωρίες καὶ δόγματα», ποὺ ἐπινοήθηκαν στὴ Μόσχα καὶ στὴν Οὐάσιγκτων, ἀποβλέπουν στὴ δημιουργία μιᾶς συνθηκόλογης ἀντίληψης ὅτι κανένα κράτος καὶ κανένα ἔθνος δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει ἔξω ἀπὸ τὴν κυριαρχία καὶ τὴν κηδεμονία τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ὑπερδύναμης.

...Οἱ ἰμπεριαλιστὲς καὶ οἱ σοσιαλιμπεριαλιστὲς ἔχουν στενοὺς συμμάχους τὴν ἀτνιδραστικὴ ἀστικὴ τάξη κάθε χώρας ὅπου ἐχτείνεται ἡ ἐπιρροή τους. Αὐτοὶ οἱ σύμμαχοι εἶναι μασιὰς καὶ βούρδουλάς τους, τοὺς ὁποίους συντηροῦν καὶ ἐξοπλίζουν γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὴ δύναμη κρούσης σὲ μιὰ παγκόσμια πυρκαγιὰ καὶ ἐνάντια στοὺς λαοὺς ποὺ σηκώνονται σ' ἐπανάσταση ἐνάντια στοὺς ἐσωτερικοὺς καὶ τοὺς ἐξωτερικοὺς καταπιεστές. Γι' αὐτὸ αὐτὲς τὶς δυὸ δυνάμεις δὲν μπορεῖς νὰ τὶς ξεχωρίσεις. Χωρὶς νὰ καταπολεμήσεις τὴ μιά, δὲ μπορεῖς νὰ καταπολεμήσεις τὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ καταπολεμήσεις τὴν ἐσωτερικὴ ἀντιδραστικὴ δύναμη, ὥς που νὰ τὴν ἀνατρέψεις, δὲν μπορεῖς νὰ καταπολεμήσεις τὸν ἐξωτερικὸ ἐχθρό, δὲν μπορεῖς νὰ ἀποτρέψεις τὸν πόλεμο. Πρέπει νὰ καταστρέψεις ὅλα τὰ εἴδη τῶν βάσεων τῶν ὑπερδυνάμεων ποὺ ἔχουν ἐγκαταστήσει καὶ δημιουργήσει σὲ μιὰ χώρα, γιατὶ ἔτσι τοὺς ἐξασθενίζεις καὶ καταστρέφεις τὴν παγκόσμια ἐπιρροὴ καὶ δύναμη ποὺ τὴ στηρίζουν στὴν ὑποδούλωση τῶν λαῶν καὶ τῶν χωρῶν.

Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ

Τὸ πιὸ κάτω κείμενο, ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ ἀνάλυση τῶν προβλημάτων τῆς Παλαιστινιακῆς ἐπανάστασης εἶναι ἕνα ἔγγραφο τοῦ «Μετώπου Ἀπόρριψης» ποὺ ἀπευθύνεται στοὺς Ἕλληνες ἐργάτες καὶ στὸν Ἑλληνικὸ λαό. Πιστεύουμε, πὼς φωτίζει ἀρκετὰ καλὰ τὸ Παλαιστινιακὸ πρόβλημα καὶ τὰ τελευταῖα γεγονότα στὴν Μέση Ἀνατολή. Ἡ Σύνταξη τοῦ «Κομμουνιστῆ» δημοσιεύει τὸ ἔγγραφο αὐτὸ γιὰ ἕνα σωστὸ προβληματισμὸ τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ μας πάνω στὸ παλαιστινιακὸ πρόβλημα.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Τέλ-αλ-Ζάταρ: Σύμβολο καὶ φωνὴ ἀγώνα. Ναί! Τὸ ματωμένο στρατόπεδο ζεῖ στὶς καρδιές μας καὶ στὰ ντουφέκια μας. Ζεῖ γιὰ νὰ δείχνει στὶ γενιὲς τῶν προλετάριων φενταγὶν τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν ἀπανθρωπιὰ τῶν δολοφόνων. Ζεῖ γιὰ νὰ σηκώνουμε πιὸ ψηλὰ τὰ ντουφέκια μας. Ζεῖ γιὰ νὰ σφίγγουμε πιὸ δυνατὰ τὶς γροθιές μας. Ζεῖ γιὰ νὰ φωτίζει τοὺς λασπωμένους καὶ μουτζουρωμένους τῆς πατρίδας μας στὸ δρόμο τῆς ἐπανάστασης. Ζεῖ γιὰ νὰ ποτίζει τὸ δέντρο τῆς λευτεριᾶς καὶ τῆς ζωῆς.

Συναγωνιστές,
Μερικοὶ ἀπὸ σᾶς ἴσως δὲν ξέρουν καὶ ἀναρωτιοῦνται τί συμβαίνει στὴν Παλαιστινιακὴ Ἐπανάσταση, τί εἶναι τὸ «Μέτωπο Ἀπόρριψης» καὶ τί σχέση ἔχει μὲ τὴν «Ὀργάνωση γιὰ τὴν Ἀπελευθέρωση τῆς Παλαιστίνης» τὴν P.L.O.

Ἡ γραμμὴ τῆς ἀπόρριψης βγαίνει ἀπὸ τὸ 1917, τότε ποὺ ἐκδηλώθηκε ἡ πρώτη Σιωνιστικὴ ἐπίθεση καὶ ὁ Παλαιστινιακὸς λαὸς σήκωσε τὸ ἀνάστημά του. Βγαίνει ἀπ' τὸ 1919, τὸ 21, τὸ 29, τὸ 36 μὲ τὴ γενικὴ ἀπεργία τῶν 6 μηνῶν καὶ ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀλλὰ πουλημένη ἐπανάσταση τοῦ λαοῦ μας τὸ 36—39. Ἡ γραμμὴ τῆς ἀπόρριψης βγαίνει ἀπὸ τὸ 47—48 ὅταν ὁ λαὸς ἀντιμετώπισε τοὺς Σιωνιστὲς εἰσβολεῖς. Ἡ γραμμὴ αὐτὴ ἐκφράζει τοὺς πόθους, τὶς ἐλπίδες καὶ τὰ δίκαια συμφέροντα τοῦ Παλαιστινιακοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ἐθνικὴ καὶ κοινωνική του ἀπελευθέρωση.

Ἀπὸ τὸ 48 μέχρι τὸ 67 οἱ πρωτοπορίες προσπαθοῦσαν νὰ ξεπεράσουν τὸ αἴσθημα τῆς ἡττοπάθειας καὶ νὰ ὀργανώσουν τὸ ἔνοπλο κίνημα. Ἦταν παράλληλα μιὰ περίοδος στυγνῆς καταπίεσης τοῦ λαοῦ καὶ δίωξης τῶν ἀγωνιστῶν ἀπὸ τοὺς Σιωνιστὲς καὶ ἀπὸ τὴν ἀραβικὴ ἀντίδραση.

Ὁ ἀγώνας μας ἐνάντια στὸν ἐχθρὸ δὲν σταμάτησε. Ἀπὸ τότε ποὺ ξεκίνησε ἡ σιωνιστικὴ ἐπίθεση αὐτὸς ὁ ἀγώνας ἔπαιρνε διάφορες μορφὲς καὶ περνοῦσε διάφορες φάσεις. Μετὰ τὴν ἧττα τοῦ '67 ἡ Παλαιστινιακὴ Ἀντίσταση εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ

παρουσιαστεῖ καὶ νὰ δρᾶ φανερὰ στὴν Ἰορδανία. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀποτέλεσε μιὰ φυσικὴ καὶ ἱστορικὴ ἀπάντηση στὴν ἐπιθετικότητα, στὸν ἐπεχτατισμὸ καὶ στὴν κατοχὴ τῶν Παλαιστινιακῶν ἐδαφῶν ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ σιωνιστικοῦ ἐχθροῦ. Αὐτὴ ὅμως ἡ παρουσία στὴν Ἰορδανία δὲν ἦταν ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγώνα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἀποτέλεσμα τῆς κατάρευσης τῆς δομῆς τοῦ Ἰορδανικοῦ στρατοῦ μπροστὰ στὸν σιωνιστικὸ ἐχθρό. Γιατὶ ὁ Ἰορδανικὸς στρατὸς δὲν δημιουργήθηκε γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τὸν ἐχθρὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ πετυχαίνει τὴν καταστολὴ τῶν λαϊκῶν ἐξεγέρσεων καὶ νὰ προστατεύει τὴν ἄρχουσα τάξη ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ λαοῦ.

Ἡ Παλαιστινιακὴ ἀντίσταση σ᾿ αὐτὴ τὴ φάση ἀρχίζει νὰ δημιουργεῖ μιὰ ἐπαναστατικὴ κατάσταση μέσα στὶς Παλαιστινιακὲς μάζες, ἀρχίζει νὰ ἐπηρεάζει τὸ Ἀραβικὸ Ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα καὶ νὰ ἀποσπᾶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἐπαναστατικῶν δυνάμεων στὸν διεθνὴ χῶρο. Μὲ ἄλλα λόγια ἀρχίζει νὰ τρομοκρατεῖ τὸν ἰμπεριαλιστικὸ — σιωνιστικὸ ἐχθρὸ καὶ νὰ ἀποτελεῖ μιὰ σοβαρὴ πηγὴ κινδύνου γιὰ τὸ ἀντιδραστικὸ Ἰορδανικὸ καθεστώς.

Γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει ἡ ἀντίδραση στὴν Ἰορδανία αὐτὸν τὸν ἄμεσο κίνδυνο, ἄρχισε νὰ οἰκοδομεῖ μιὰ δυνατὴ στρατιωτικὴ ὀργάνωση καὶ νὰ δουλεύει πυρετώδικα γιὰ τὴ μετατροπὴ τοῦ συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων πρὸς ὄφελός της.

Ὁ ἰμπεριαλισμὸς ἐπίσης ποὺ τὰ συμφέροντά του στὴν περιοχὴ εἶναι τεράστια, δὲν καθυστέρησε καθόλου. Ὄχι μόνο συμφώνησε μὲ τὸ χτύπημα τῆς ἀντίστασης ἀλλὰ ἔπαιξε καὶ τὸν πρωτεύοντα ρόλο. Τὸ ἰμπεριαλιστικὸ σχέδιο γιὰ τὴν ἐξόντωση τῆς Παλαιστινέζικης ἀντίστασης ἄρχιζε νὰ μπαίνη σ᾿ ἐφαρμογή. Τὰ Ἀραβικὰ καθεστῶτα σ᾿ ἐκείνη τὴ φάση, ἡττημένα στρατιωτικὰ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ δὲν ἤθελαν νὰ προκαλέσουν ἕνα τελειωτικὸ χτύπημα στὴν Ἀντίσταση. Καὶ αὐτὸ γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν μιὰ σταθερότητα στὸ ἐσωτερικὸ τῶν χωρῶν τους καὶ νὰ καλύψουν τὶς ἀδυναμίες τους καὶ δεύτερο νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν Ἀντίσταση σὰν ἕνα ταχτικὸ χαρτὶ καὶ νὰ πιέσουν τὸν ἐχθρὸ γιὰ ἕνα συμβιβασμό. Ἕνα συμβιβασμὸ ὅμως ποὺ δὲν ξέφευγε ἀπὸ τὰ σχέδια τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ἀλλὰ ἦταν μέσα σ᾿ αὐτὰ καὶ ποὺ θὰ περιελάμβανε τὴν ἀναγνώριση τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ. Γιὰ μᾶς εἶχε μιὰ μεγάλη σημασία νὰ καταλάβουμε πὼς ἡ ἀποδοχὴ ἑνὸς τέτοιου συμβιβασμοῦ σήμαινε φανερὰ ἀποδοχὴ τῆς διάλυσης τοῦ κινήματός μας.

Καὶ ἐνῶ αὐτὰ ἦταν τὰ σχέδια τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, τῆς Ἰορδανικῆς ἀντίδρασης καὶ τῶν Ἀραβικῶν καθεστώτων ἐνάντια στὴν Παλαιστινέζικη ἐπανάσταση, στὸ διεθνὴ χῶρο ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς προοδευτικῶν δυνάμεων ἔπεσε στὴν παγίδα τῆς ἀπόφασης 242 τοῦ συμβουλίου ἀσφαλείας τοῦ ΟΗΕ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ μπορέσουν νὰ δοῦν τὰ σχέδια ποὺ προωθοῦσε ὁ ἰμπεριαλισμὸς καὶ νὰ συμβάλουν στὴ διαμόρφωση μιᾶς εὐνοϊκῆς κατάστασης γιὰ τὴν Παλαιστινέζικη ἐπανάσταση. Ἂν καὶ ἡ ἡγεσία τῆς Ἀντίστασης φέρνει μιὰ εὐθύνη, αὐτὴ εἶναι πολὺ μικρότερη ἀπὸ ἐκείνη τῶν παραπάνω δυνάμεων. Ἔτσι μὲ λίγα λόγια διαμορφώνονταν ἡ ἀντικειμενικὴ κατάσταση μὲ τὴν ἐμφάνιση τῆς ἀντίστασης στὴν Ἰορδανία.

Ἡ ἀντικειμενικὴ αὐτὴ κατάσταση ὅμως, δὲν ἀντιμετωπίστηκε σωστὰ ἐξ αἰτίας τῶν μὴ ἀναπτυγμένων ὑποκειμενικῶν δυνάμεων, τῆς μικροαστικῆς ἡγεσίας καὶ τῆς ἀδυναμίας τῆς ἀριστερᾶς νὰ ἐπιβάλει τὶς ἰδεολογικές, πολιτικὲς καὶ στρατιωτικὲς θέσεις της. Ἔτσι ἡ Παλαιστινιακὴ Ἀντίσταση ὁδηγήθηκε σὲ μιὰ σειρὰ πολιτικὰ σφάλματα:

—Ἡ Ἀντίσταση εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ πιστέψει πὼς μπορεῖ νὰ ζεῖ καὶ νὰ δρᾶ κάτω ἀπὸ ἕνα στυγνὸ φασι-

στικὸ καθεστώς. Μὲ αὐτὴ τὴ λαθεμένη πολιτικὴ ἀντίληψη διατηροῦσε φανερὲς στρατιωτικὲς βάσεις, φανερὴ ὀργάνωση καὶ στελέχη σὰ νὰ βρίσκονταν σὲ ἀπελευθερωμένη περιοχή. Ὑπῆρχε δηλαδὴ μιὰ διπλῆ ἐξουσία ποὺ ἀντικειμενικὰ ἐκφράζει μιὰ κοινωνικὴ κρίση καὶ ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ μορφὴ ταξικῆς πάλης τὴν παραμονὴ μιᾶς ἐξέγερσης. Καὶ εἶναι ἀποδειγμένο ἀπὸ τὴν ἱστορία πῶς ἂν οἱ ἐπαναστατικὲς δυνάμεις δὲν προσπαθήσουν νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα τῆς διπλῆς ἐξουσίας μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ βία —συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἐμφυλίου— πρὸς ὄφελός τους, τότε οἱ δυνάμεις τῆς ἀντεπανάστασης θὰ νικήσουν πάλι μέσα ἀπὸ ἕναν ἐμφύλιο πόλεμο.

—Ἡ Ἀντίσταση δὲν κατάλαβε τὸ ρόλο τῶν Ἀραβικῶν μαζῶν καὶ δὲν συνειδητοποίησε πῶς ἡ κινητοποίησή τους ἀποτελεῖ ἕνα στρατηγικὸ διέξοδο τῆς ἐπανάστασης. Ταυτόχρονα συνεχιζόταν μὲ τὰ Ἀραβικὰ καθεστῶτα παρόλο ποὺ αὐτὰ ἄρχιζαν νὰ στέκονται ἀντιμέτωπα στὴν Ἀντίσταση.

—Ἡ Ἀντίσταση δὲν ἔκανε διαχωρισμὸ ἀνάμεσα στὸ καθεστὼς καὶ τὰ ἀνδρείκελά του καὶ στὶς Ἰορδανικὲς μᾶζες ἀφαιρώντας ἔτσι τὴ δυνατότητα καὶ τὴν εὐκαιρία ἀπὸ τὸν Ἰορδανικὸ λαὸ νὰ συνειδητοποιήσει τὸ ρόλο καὶ τοὺς ἐκφραστὲς τῆς ἀντίδρασης καὶ νὰ ἀγωνιστεῖ μὲ τὴν Παλαιστινιακὴ Ἀντίσταση ἐνάντιά τους.

—Ἡ συνειδητοποίηση τῶν Παλαιστινιακῶν μαζῶν γινόταν μὲ δημαγωγικὰ συνθήματα ἐνῶ ἡ στρατιωτικὴ δράση γινόταν σ' ἀντικατάσταση τοῦ ἀγώνα τῶν μαζῶν ἀντὶ νὰ εἶναι τὸ ἀποκορύφωμά του.

—Ἡ ἐθνικὴ ἑνότητα ποτὲ δὲν ἔγινε στὴ βάση ἑνὸς ἰδεολογικοῦ, πολιτικοῦ, ὀργανωτικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ προγράμματος μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χαθεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ ὅπλα τοῦ Ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγώνα.

—Τέλος ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη καθυστέρηση στὴ στρατιωτικὴ ἐπιστήμη καὶ μιὰ μεγάλη ἀδυναμία στὴν ὀργανωτικὴ δομὴ τῆς Ἀντίστασης.

Αὐτὰ ἦταν τὰ βασικὰ πολιτικὰ λάθη ποὺ ὁδήγησαν στὴ σφαγὴ τοῦ Σεπτέμβρη τοῦ 1970 καὶ στὴν ἀνικανότητα τῆς Ἀντίστασης νὰ ἀντιμετωπίσει τὰ σχέδια τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς ἀντίδρασης. Ἔτσι ἄρχισε ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου ΡΟΤΖΕΡΣ γιὰ μιὰ προδοτικὴ διευθέτηση στὴν περιοχή.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Μετὰ ἀπὸ τὸ χτύπημα ποὺ δέχτηκε ἡ Ἀντίσταση στὴν Ἰορδανία καὶ μεταφορὰ τῆς κύριας πάλης στὸ Λίβανο, ὁ ἰμπεριαλισμὸς καὶ τὰ ὄργανά του στὴν περιοχὴ — ὁ σιωνισμὸς κι ἡ Ἀραβικὴ ἀντίδραση— νόμισαν πὼς τὸ χτύπημα ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ διαλυθεῖ τὸ κίνημα. Ὅμως ὁ Παλαιστινιακὸς λαὸς ποὺ ζεῖ στοὺς καταυλισμοὺς τοῦ Λιβάνου, διάψευσε τὶς ψευδαισθήσεις τοῦ ἐχθροῦ καὶ γρήγορα συσπειρώθηκε γύρω ἀπ' τὶς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις. Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ συσπείρωση προσπάθησε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ χτυπήσει ὁ ἰμπεριαλισμός. Καὶ σὲ πρώτη φάση ἔβαλε σ' ἐφαρμογὴ ἕνα σχέδιο πολιτικῶν δολοφονιῶν γιὰ νὰ δείξει στὸ λαὸ πὼς δῆθεν ἐκτελεῖ τὰ τελευταῖα κεφάλια τῆς Ἀντίστασης. Καὶ πάλι ὅμως τὰ σχέδια ἀπότυχαν καὶ πολὺ γρήγορα τὸ ἀντιδραστικὸ Λιβανικὸ καθεστὼς ἔδειξε τὸ πραγματικό του πρόσωπο.

Τὸ Μάιο τοῦ 73 ὁ ἰμπεριαλισμὸς μὲ κύριο ὄργανό του τὸν Λιβανικὸ στρατὸ ρίχτηκε στὴ μάχη μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ κτυπήσῃ στὴ γέννησή τους τὴν ἀνάπτυξη τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων. Καὶ ἀπέδειξε πὼς αὐτὸς ὁ στρατὸς καὶ ἡ ἀεροπορία του δὲν ὑπερασπίζουν τὰ σύνορα τοῦ Νότιου Λιβάνου ἀπὸ τὶς καθημερινὲς ἐπιδρομὲς τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλὰ ὑπερασπίζουν κυρίως τὰ συμφέροντα τῆς ἀντιδραστικῆς ἄρχου-

σας τάξης. Όταν όμως καὶ αὐτὴ ἡ προσπάθεια ἀντιμετώπισης τῶν Παλαιστινέζικων καὶ Λιβανέζικων μαζῶν ἀπέτυχε, τότε μπῆκε σ' ἐφαρμογὴ ἕνα πιὸ ὁλοκληρωμένο σχέδιο. Ἄρχισε, μὲ τὴν ἀπλόχερη βοήθεια τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ἡ οἰκοδόμηση φασιστικῶν συμμοριῶν γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν τοὺς στόχους τῆς συνωμοσίας σὲ μιὰ ἑπόμενη ἀναμέτρηση. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη προσπάθεια ἀντιμετώπισης τῆς Παλαιστινέζικης ἐπανάστασης στὸ Λίβανο ποὺ διακόπηκε ὅμως ἀπὸ τὰ γεγονότα τοῦ Ὀχτώβρη τοῦ 1973, γιὰ νὰ συνεχισθῆ ἀργότερα μὲ πολὺ μεγαλύτερη ἔνταση.

Σύντροφοι καὶ Συναγωνιστές,

Τὸν Ὀκτώβρη τοῦ '73 ξέσπασε μιὰ νέα φάση τοῦ Ἀραβοϊσραηλινοῦ πολέμου. Τὰ θετικὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἀναμέτρησης ἦταν ἡ διάλυση τοῦ μύθου περὶ ὑπεροχῆς τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἡ μεγάλη δυνατότητα τοῦ Ἄραβα στρατιώτη. Ἀλλὰ τὰ πολιτικὰ ἀποτελέσματα τοῦ πολέμου δὲν ἦταν ἡ ἀξιοποίηση τῶν πλεονεκτημάτων καὶ ἡ κλιμάκωση τοῦ ἀγώνα γιὰ τὴν Ἀπελευθέρωση τῆς Παλαιστίνης, ἀλλὰ ἡ προώθηση μιᾶς προδοτικῆς διευθέτησης στὴ περιοχή. Καὶ αὐτὸ ἦρθε σὰ φυσικὴ συνέχεια τῆς πολιτικῆς ποὺ ὁδήγησε στὸ πόλεμο τοῦ Ὀχτώβρη.

Ὁ Ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμὸς διέκρινε ὅτι τὸ Σιωνιστικὸ κράτος δὲν μπορεῖ νὰ ἐπικρατήσῃ ὁλοκληρωτικὰ πάνω στὰ Ἀραβικὰ κράτη καὶ οἱ Ἀραβικὲς ἀστικὲς τάξεις, ποὺ μπῆκαν στὸν πόλεμο κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῶν μαζῶν τους, ἔχουν τὴν διάθεση νὰ συμβιβαστοῦν γιὰ νὰ τελειώνουν μὲ τὸ ἐθνικὸ ζήτημα. Καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθῆκες ἀποφάσισε νὰ μοιράσῃ τὴν ἐπιρροή του ἀνάμεσα στὸ Ἰσραὴλ καὶ στὰ Ἀραβικὰ καθεστῶτα βάζοντας σὲ ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο τῆς ΔΙΕΥΘΕΤΗΣΗΣ — ΔΙΑΛΥΣΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ποὺ ἀποτελοῦσε στὴ σύγχρονη Ἀραβικὴ ἱστορία, μιὰ ἀφετηρία ἀγῶνα τῶν Ἀραβικῶν μαζῶν.

Αὐτὴ ἡ διευθέτηση ἔχει δύο στόχους. Τὸν ὁλοκληρωτικὸ ἔλεγχο τῆς περιοχῆς ἐκ μέρους τῆς Ἀραβικῆς Ἀντίδρασης καὶ ταυτόχρονα τὴν ὕπαρξη ἑνὸς δυνατοῦ Σιωνιστικοῦ κράτους ποὺ θὰ ἀποτελῆ ἐγγύηση γιὰ τὸ κτύπημα τοῦ Ἀραβικοῦ Ἐθνικο-ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος σὲ περίπτωση ἀποτυχίας τῆς Ἀραβικῆς Ἀντίδρασης.

Σύντροφοι καὶ Συναγωνιστές,

Εἶναι φανερὸ πὼς μετὰ τὸν πόλεμο τοῦ Ὀχτώβρη ἄρχισε μιὰ νέα φάση. Ἡ φάση τῆς πολιτικῆς διευθέτησης. Γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ὅμως αὐτὴ πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ξεπεραστῆ τὸ Παλαιστινιακὸ ἐμπόδιο, τὸ ἔνοπλο παλαιστινιακὸ κίνημα. Αὐτὸ ἀποτέλεσε καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς διάσπασης τοῦ κινήματος, σ' αὐτοὺς ποὺ τὴν ἀπορρίπτουν. Ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται ἡ βάση τῆς δημιουργίας τοῦ Μετώπου Ἀπόρριψης τῶν συμβιβαστικῶν λύσεων ἀπὸ τὶς 4 ὀργανώσεις (Λαϊκὸ Μέτωπο γιὰ τὴν Ἀπελευθέρωση τῆς Παλαιστίνης — Ἀραβικὸ Ἀπελευθερωτικὸ Μέτωπο — Λαϊκὸ Μέτωπο, Γενικὴ Διοίκηση — Μέτωπο Λαϊκοῦ Ἀγῶνα).

Ἡ δημιουργία αὐτοῦ τοῦ μετώπου συμπίπτει χρονικὰ μὲ τὴ δωδεκάτη Ἐθνοσυνέλευση τῆς PLO (Ἰούνης). Σ' αὐτὴ δὲν ἔγινε καθαρὴ ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν ἐπαναστατικὴ θέση καὶ τὴ συμβιβαστική. Καὶ αὐτὸ ἔδωσε τὸ δικαίωμα στὴν ἐπίσημη ἡγεσία τῆς PLO νὰ πατήσει στὴ ρευστὴ ἀπόφαση τῆς Ἐθνοσυνέλευσης καὶ νὰ παρεκλίνει ἀπὸ τοὺς στόχους τῆς Ἐπανάστασης. Οἱ ὀργανώσεις ποὺ μετέχουν στὸ Μέτωπο Ἀπόρριψης ἀποχώρησαν ἀπ' τὰ ἐκτελεστικὰ ὄργανα τῆς PLO (ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ — κεντρικὸ συμβούλιο) γιατὶ ἀρνήθηκαν νὰ πάρουν τὴν εὐθύνη τῆς ἱστορικῆς παρέκλισης, παρέμειναν ὅμως στὴν Ἐθνοσυνέλευση (ἀνώτατο καθοδηγητικὸ ὄργανο τῆς PLO) ξεκινώντας παράλληλα ἕνα ἀγῶνα ἐνάντια στὴ διευθέτηση, μέσα στὶς μᾶζες καὶ μέσα στὴ PLO.

Τὰ μετέπειτα βήματα πρὸς τὴ διευθέτηση, ἔγιναν πιὸ συγκεκριμένα μὲ τὰ γεγονότα στὸ Λίβανο, δικαιώνοντας τὶς ἀπόψεις τοῦ Μετώπου Ἀπόρριψης.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Τὰ γεγονότα τοῦ Λιβάνου ξεκίνησαν μὲ τὴν ἐπίθεση τῶν φασιστῶν ἐνάντια σὲ λεωφορεῖο ποὺ ἐπέστρεφε στὸν ἀθάνατο καταυλισμὸ τοῦ Τέλ - αλ - Ζαατάρ, ἀπὸ ἕνα συλλαλητήριο τοῦ Μετώπου Ἀπόρριψης. Τὸ Μέτωπο Ἀπόρριψης ὀργάνωσε τὸ συλλαλητήριο αὐτὸ γιὰ τὴν πρώτη ἐπέτειο τῆς πετυχημένης ἐπιχείρησης αὐτοκτονίας στὸ Κυριάντ — Σμόνα (Ἀλ — Χάλσα). Στὴ φασιστικὴ αὐτὴ ἐπίθεση 27 σκοτώθηκαν καὶ 13 τραυματίστηκαν μέσα στὸ λεωφορεῖο.

Μὲ τὰ γεγονότα αὐτὰ ἄρχισε ἡ συνωμοσία καὶ ἀκόμη συνεχίζεται. Καὶ οἱ στόχοι της εἶναι:

1) Ἡ διάλυση τοῦ Παλαιστινιακοῦ ἔνοπλου κινήματος καὶ ἑπομένως ἡ διευκόλυνση τοῦ δρόμου τῆς προδοσίας στοὺς λεγόμενους μετριοπαθεῖς.

2) Ἡ καταστολὴ τοῦ Λιβανέζικου προοδευτικοῦ κινήματος, μιὰ ποὺ οἱ ταξικὲς ἀντιθέσεις στὸ Λίβανο ὀξύνθηκαν ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ἄρχουσα τάξη.

Ἐξετάζοντας τοὺς στόχους τῆς συνωμοσίας βλέπουμε πὼς εἶναι ἀδύνατη ἡ συμβίωση ἀντιθέτων, μιὰ ποὺ ἡ ταξικὴ πάλη ἔφθασε στὸ ἀνώτατο σημεῖο της, τὸν ἐμφύλιο πόλεμο. Μὲ τὸ ξεκίνημα τοῦ ἐμφύλιου τὸ Μέτωπο τῆς Ἀπόρριψης ξεκαθάρισε πὼς ἀπὸ αὐτὴ τὴ σύγκρουση θὰ βγεῖ ἕνας νικητὴς καὶ ἕνας χαμένος. Ἔτσι μπῆκε στὴ μάχη ἀταλάντευτα μὲ τὴ μεριὰ τοῦ προοδευτικοῦ Λιβανικοῦ κινήματος ἑνώνοντας μ' αὐτὸ τὸν ἀγώνα του.

Αὐτὴ ἡ θέση ἦταν ἀ ν τ ί θ ε τ η μὲ κείνη τῆς ἡγεσίας τῆς PLO ποὺ ἔλεγε ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε οὐδέτεροι στὴ μάχη καὶ μεσολαβητὲς ἀνάμεσα στὸ Λιβανικὸ καθεστὼς καὶ τὸ Λιβανέζικο προοδευτικὸ κίνημα. Εἶναι ἡ ἴδια ἡγεσία ποὺ μὲ ὁδηγὸ τὴν θέση της αὐτὴ θὰ ὑπογράψει ἀργότερα τὴν ἀστεία σειρὰ τῶν 58 συμφωνιῶν καταπαύσεως τοῦ πυρός. Τὸ Μέτωπο τῆς Ἀπόρριψης κάλεσε τὶς δημοκρατικὲς δυνάμεις νὰ συνειδητοποιήσουν καὶ νὰ κινητοποιήσουν τὶς μᾶζες γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς ἴδιας τους τῆς ὑπόθεσης. Τόνισε ἀκόμη πὼς δὲ μποροῦμε νἄμαστε οὐδέτεροι ἀνάμεσα στοὺς καταπιεστὲς καὶ στοὺς καταπιεζόμενους ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ ζητᾶνε τὸ κεφάλι μας καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ μᾶς ὑπερασπίζουν, θυσιάζονται καὶ παλεύουν γιὰ τὴν ὑπόθεσή μας. Μὲ τὴν κλιμάκωση τῶν μαχῶν, οἱ μετριοπαθεῖς ἀναγκάστηκαν νὰ μποῦν στὴ μάχη. Τὰ ρεφορμιστικὰ κόμματα ἀναγκάστηκαν νὰ πάρουν τὰ ὅπλα κάτω ἀπὸ τὴ πίεση τῆς βάσης τους, καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ἀνατρέψουν τὰ ἴδια τους τὰ προγράμματα.

Τὰ συνθήματα «ἔνοπλος ἀγώνας» καὶ «ἀντιμετώπιση τῆς ἀντιδραστικῆς βίας μὲ ἐπαναστατικὴ βία» ἦταν συνθήματα ποὺ οἱ ἴδιες οἱ μᾶζες ἐπέβαλαν μέσα ἀπὸ τὴ σύγκρουσή τους μὲ τὶς ἀντιδραστικὲς δυνάμεις.

Ἔτσι ἡ Παλαιστινιακὴ Ἀντίσταση καὶ τὸ Πατριωτικὸ Λιβανέζικο κίνημα κατάφεραν νὰ ἐλέγχουν τὸ 82% τοῦ Λιβανικοῦ ἐδάφους. Καὶ ἐνῶ ἔπρεπε νὰ γίνει τὸ ἑπόμενο βῆμα νὰ οἰκοδομήσουν οἱ προοδευτικὲς δυνάμεις τὴ λαϊκὴ ἐξουσία στὶς λευτερωμένες περιοχές, ἐπεμβαίνει ἡ ἡγεσία τῆς Ἀλ — Φατὰχ κλείνοντας τὸ δρόμο σὲ μιὰ τέτοια διαδικασία. Αὐτὸ εἶχε σὰν συνέπεια μιὰ ἐκδηλούμενην χαοτικὴ κατάσταση στὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ στὰ ἀπελευθερωμένα ἐδάφη ποὺ εἶχε ἄμεσα ἀποτελέσματα ἀρνητικά, κατὰ τὴ Συριακὴ εἰσβολή.

Σύντροφοι Συναγωνιστές,

Τὸ Μέτωπο Ἀπόρριψης δὲν εἶχε

ποτὲ ψευδαισθήσεις γιὰ τὸ ρόλο τῆς Συρίας καὶ τοῦ ὀργάνου τους 'Αλ — Σάϊκα μέσα στὴν 'Αντίσταση. 'Από καιρὸ προειδοποιοῦσε γιὰ τὸ ρόλο, ποὺ θὰ παίξει μέσα στὴ διαδικασία τῆς συνωμοτικῆς διευθέτησης. Ἡ ἡγεσία ὅμως τῆς P.L.O. δὲν ἔβλεπε τὸν κίνδυνο αὐτὸ γιατὶ τὴν ἐνδιέφερε ἡ διευθέτηση καὶ ἔδινε ὅλο καὶ μεγαλύτερες παραχωρήσεις στὴ Συρία μὲ διαβουλεύσεις συναντήσεις καὶ συμφωνίες.

Ἡ Συρία ὅλο καὶ αὔξανε τὴ δύναμη τῆς 'Αλ — Σάϊκα ὄχι γιὰ νὰ χτυπήσει τοὺς φασίστες, ἀλλὰ γιὰ νὰ δημιουργήσει προβλήματα καὶ ταραχὲς στὶς ἀπελευθερωμένες περιοχές. Γι' αὐτὸ ἡ προσπάθειά της συνοψίζεται στὴ θέση «οὔτε νικητής, οὔτε νικημένος» γιὰ νὰ ἔχει τὸ πάνω χέρι στὸ Λίβανο.

"Οταν ὅμως ἡ ισορροπία δυνάμεων εἶχε μετατραπεῖ καθαρὰ ὑπὲρ τῶν πατριωτικῶν δυνάμεων, ὅταν οἱ μέρες ποὺ ζύγωνε ἡ ἧττα τῶν φασιστῶν ὅλο καὶ λιγόστευαν, τότε ἡ Συρία μπῆκε στὴ μάχη γιὰ νὰ ἐμποδίσει τὶς πατριωτικὲς δυνάμεις ἀπὸ τὴ σίγουρη νίκη τους.

Ὁ 'Αμερικάνικος ἰμπεριαλισμὸς διέταξε: Καταστολὴ τοῦ κινήματος στὸ Λίβανο μὲ ἀντίτιμο μιὰ συμφωνία στὸ Γκολὰν μὲ τὸν Σιωνιστικὸ ἐχθρό. "Ετσι τὰ συμφέροντα ταυτίστηκαν καὶ πάλι. Ἡ Συρία φοβήθηκε ἀπὸ ἕνα δημοκρατικὸ Λίβανο. Ἡ Συρία δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρει τὸν ἄνεμο τῆς 'Επανάστασης. Ὁ 'Ιμπεριαλισμὸς γνωρίζει πὼς μιὰ τέτοια πραγματικότητα μπορεῖ νὰ σημαίνει τὴν ἀρχὴ τῆς καταστροφῆς του σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχή. Ὁ Σιωνισμὸς γνωρίζει πὼς ἕνας Δημοκρατικὸς Λίβανος θ' ἀποτελοῦσε μιὰ ἀσφαλὴ καὶ σταθερὴ βάση γιὰ τὸ Παλαιστινιακὸ 'Εθνικὸ ἀπελευθερωτικὸ κίνημα, γιὰ νὰ προχωρήσει μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς κατεχόμενης πατρίδας ἔχοντας ἐξασφαλίσει γιὰ πρώτη φορὰ τὰ μετόπισθεν.

Ἡ Συρία εἶχε τὸ ἑξῆς σχέδιο κατὰ τὴν εἰσβολή: Τὰ στρατεύματά της νὰ προχωρήσουν ἀπὸ δύο κατευθύνσεις πρὸς τὴ Βηρυτό, ἐνῶ ἡ 'Αλ — Σάϊκα θὰ ἀπασχολοῦσε τὸ κίνημα γιὰ νὰ ἀφήνει ἐλεύθερο πεδίο στοὺς εἰσβολεῖς. Ἡ εἰσβολὴ συνδυάστηκε ἀκόμα μὲ τὴν κλιμάκωση τῶν φασιστικῶν ἐπιθέσεων. 'Απὸ τὶς πρῶτες συμπλοκὲς μὲ τὴν 'Αλ — Σάϊκα τὸ Μέτωπο τῆς 'Απόρριψης ζήτησε ἀπὸ τὶς προοδευτικὲς δυνάμεις καὶ τὶς λαϊκὲς μᾶζες νὰ διαλύσουν αὐτὴ τὴ Συριακὴ συμμορία. Καὶ πραγματικὰ μέσα σὲ λίγες ὧρες, οἱ μᾶζες, ἡ κινητήρια δύναμη τῆς ἱστορίας διέλυσαν ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀπὸ αὐτούς. Τὸ Μέτωπο τῆς 'Απόρριψης ζήτησε ἀκόμη ἀπ' τὴν ἡγεσία τῆς P.L.O. νὰ διαγράψει τὴν 'Αλ — Σάϊκα ἀπὸ τὴν P.L.O. πράγμα ποὺ ποτὲ δὲν ἔγινε, ἀντίθετα αὐξήθηκε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιπροσώπων της στὴ τελευταία 'Εθνοσυνέλευση.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,
Ὁ λαὸς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀντιλήφθηκε τὸ παιγνίδι τῆς Συριακῆς εἰσβολῆς. καὶ ἦταν διατεθειμένος νὰ δώσει τὰ πάντα γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τοῦ ντουφεκιοῦ του καὶ τῆς Λευτεριᾶς του. Εἶναι αὐτὸς ποὺ ἀντιστάθηκε στὴ Συριακὴ εἰσβολὴ τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ πολιτικὴ ἀπόφαση γιὰ κάτι τέτοιο. Εἶναι αὐτὸς ποὺ σήκωσε τὸ ἀνάστημά του στὴ Σιδώνα καὶ στὸ Σοφάρ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ἡγεσία του ἔκανε συνομιλίες γιὰ καινούργια συνθήκη. Αὐτὸς ὁ λαὸς μὲ αὐτὲς τὶς εὐθῦνες ἀπέδειξε πὼς ὁ πρῶτος ὑπεύθυνος γιὰ τὴν τραγωδία τοῦ Τέλ - 'Αλ - Ζάταρ εἶναι ἡ Συρία καὶ τὰ ἀφεντικά της. Τέλ - 'Αλ - Ζάταρ! Θὰ ξημερώσει μιὰ μέρα ποὺ θὰ φανεῖ τὸ μέγεθος τῆς τραγωδίας αὐτῆς καὶ ἂν ἀκόμη οἱ ἥρωες ὑπερασπιστές του εἶναι νεκροί. Μὲ λίγα λόγια ὁ ἐχθρὸς χρησιμοποίησε καὶ ἐδῶ τὴν ἴδια ταχτικὴ ὅπως στὴν 'Ιορδανία, μὲ σκοπὸ νὰ φτάσει τὸ κίνημα ξανὰ σὲ νέα πολιτικὴ σφαγή. Μήπως ὅμως παντοῦ ὁ ἰμπεριαλισμὸς δὲν ἀκολουθεῖ τὴν ἴδια τα-

χτική; Μήπως οἱ προοδευτικὲς δυνάμεις στὸν κόσμο δὲν ὀφελοῦνται ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐμπειρίες καὶ πάντα τὶς ἀκριβοπληρώνουν μὲ αἷμα;

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Τὸ σήριαλ τῶν ὑποχωρήσεων δὲ σταμάτησε, οἱ 56 συμφωνίες φαίνεται δὲν ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ πάρει μαθήματα ἡ ἐπίσημη ἡγεσία. Ἔτσι πῆγε στὸ Ριάντ καὶ ὑπόγραψε μιὰ καινούργια συμφωνία. Τί ὅμως ἦταν ἡ συμφωνία τοῦ Ριάντ καὶ τί ἀποφασιστικὸ ρόλο ἔπαιξε στὴν ἐξέλιξη τοῦ Λιβανικοῦ ἐμφύλιου;

Πρῶτα — πρῶτα πρέπει νὰ ἐξετάσουμε τὰ μέρη τῆς συνδιάσκεψης, αὐτὰ εἶναι: ἡ Συρία, ἡ P.L.O. ἡ Σαουδικὴ Ἀραβία, ἡ Αἴγυπτος, ὁ Σαρκὶς καὶ τὸ Κουβέϊτ. Εἶναι ὅμως δυνατὸ καταπιεστὲς νὰ εἶναι οἱ ἀπελευθερωτές; ἀναμφισβήτητα ὄχι. Ἔδειξαν ἐξάλλου φανερὰ τὶς διαθέσεις τους ὅταν στὴ συμφωνία τους θεώρησαν τὴ μάχη τοῦ Λιβάνου σὰν Λιβανο - Παλαιστινιακὴ διένεξη καὶ ὄχι σὰν Λιβανικὴ ταξικὴ σύγκρουση ποὺ πραγματικὰ ἦταν: Ἡ προδοτικὴ συνδιάσκεψη νομιμοποίησε ἀκόμη τὶς Συριακὲς δυνάμεις κατοχῆς γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν ἀποστολή τους μὲ τὶς εὐλογίες τῆς «Ἀραβικῆς Ἀλληλεγγύης».

Ἡ συνδιάσκεψη μήπως ξέχασε νὰ ἀναφερθεῖ στὸ θανάσιμο γιὰ τὸ πατριωτικὸ κίνημα κίνδυνο ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴ συνεργασία τῶν φασιστῶν τοῦ Λιβάνου μὲ τοὺς σιωνιστές; Εἶναι πλέον γεγονός! Ἡ συμφωνία τοῦ Ριάντ ξεσκεπάστηκε πλέον στὰ μάτια τῶν ἀγωνιστῶν. Φάνηκαν οἱ στόχοι καὶ οἱ σκοποί της, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλοι παρὰ νὰ πετύχουν τὸν ἀφοπλισμὸ τῆς Παλαιστινιακῆς Ἀντίστασης καὶ τοῦ Λιβανικοῦ κινήματος γιὰ νὰ τὰ ἐλέγξουν.

Τὸ Μέτωπο τῆς Ἀπόρριψης διακήρυξε πὼς δὲν πρόκειται νὰ παραδώσει στοὺς Σύρους **οὔτε μία σφαίρα**. **Θὰ ὑπερασπίσουμε τὰ ὅπλα μας καὶ τὸ λαό μας μέχρι τὴν τελευταία μας ἀναπνοή. Θὰ συνεχίσουμε τὴν ἐπανάσταση γιατὶ ξέρουμε πὼς καμιὰ ἐπανάσταση δὲ γίνεται μὲ τρακατροῦκες ὅπως θὰ τὴν ἤθελε ὁ Σαρκίς. Ἂν πραγματικὰ θέλουν τὰ ὅπλα μας θὰ τὰ πάρουν ἀπὸ τὰ πτώματά μας.** Τὸ Μέτωπο τῆς Ἀπόρριψης κατάγγειλε τὴ λογοκρισία στὸν Τύπο καὶ τὴν ἀφαίρεση τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν ἀπὸ τοὺς Σύρους, καὶ ἀντιστέκεται μὲ κάθε μέσο καὶ κάθε τρόπο στὴν προσπάθεια τρομοκράτησης τοῦ λαοῦ. Μὲ δυὸ λόγια ἡ συμφωνία τοῦ Ριάντ ἦρθε γιὰ νὰ ξεπεράσει τὸ Παλαιστινιακὸ ἐμπόδιο ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς διευθέτησης.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Αὐτὲς τὶς μέρες γίνεται ἡ Παλαιστινιακὴ Ἐθνοσυνέλευση γιὰ νὰ συζητήσει τὸ θέμα τῆς συνδιάσκεψης τῆς Γενεύης καὶ τὴν προοπτικὴ τῆς ἐπανάστασης. Ἐμεῖς ὅμως ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ ρωτήσουμε: Γιατί ἔχει νὰ συγκληθεῖ ἐδῶ καὶ 3 χρόνια, ἀντίθετα μὲ τὸ καταστατικό της ποὺ ὁρίζει κάθε χρόνο; Γιατὶ πλατύνθηκε μὲ ἀνθρώπους ἀνδρείκελα τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας καὶ τοῦ Κουβέϊτ ποὺ μόνο μὲ τὴν ἐπανάσταση δὲν ἔχουν σχέση;

Γιατὶ δὲν αὐξήθηκε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἀπόρριψης καὶ αὐξήθηκε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιπροσώπων τῆς προδοτικῆς Ἀλ — Σάϊκα;

Ξέρουμε πολὺ καλὰ μάλιστα ὅλα τὰ παραπάνω, γιατί! Ξέρουμε ποιὸς εἶναι ὁ ρυθμιστὴς ὅλης αὐτῆς τῆς διαδικασίας φτάνει νὰ ἀναφέρουμε μόνο πὼς ὁ πρόεδρος τῆς Ἐθνοσυνέλευσης ποὺ γίνεται στὸ Κάϊρο εἶναι ὁ πιὸ μεγάλος ὑμνητὴς τῆς Συριακῆς εἰσβολῆς.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Τὸ Μέτωπο τῆς Ἀπόρριψης ὑπο-

στήριξε στὴν Ἐθνοσυνέλευση τὴ μεγάλη σημασία ποὺ ἔχει ἕνα πολιτικὸ πρόγραμμα γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς στέρεης καὶ ἐπαναστατικῆς Ἐθνικῆς Ἑνότητας. Τόνισε πὼς ἂν δὲν παρθεῖ πολιτικὴ ἀπόφαση γιὰ τὴ συνέχιση τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα τότε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ παραμείνουμε στὴν P.L.O. γιατὶ οἱ δρόμοι μας χωρίζουν. Ἐπίσης τοποθετήθηκε στὸ ζήτημα τῆς ἑνοποίησης τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς ἐπανάστασης καὶ καθόρισε πὼς ἀναγκαία προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐπίτευξή της εἶναι: ἡ ὕπαρξη ἑνὸς σχεδίου ποὺ θὰ κλιμακώσει τὸν ἀγώνα ἐνάντια στὸν ἐχθρὸ καὶ θὰ τὸν φτάσει στὸ ἐπίπεδο ἑνὸς λαϊκοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ πολέμου. Τέλος τὸ Μέτωπο Ἀπόρριψης πρότεινε στὴν Ἐθνοσυνέλευση ἕνα πολιτικὸ πρόγραμμα ποὺ ἀποτελοῦσε συγχρόνως καὶ τὴ βάση γιὰ τὴν Ἐθνικὴ ἑνότητα. Τὰ βασικὰ σημεῖα αὐτοῦ τοῦ προγράμματος ἦταν:

1) Ἡ συνέχιση τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα ἐνάντια στὸν σιωνιστικὸ ἐχθρὸ καὶ ἡ κλιμάκωσή του μέχρι τὴν τελικὴ νίκη.

2) Ἡ Ἀπόρριψη τῶν συμβιβαστικῶν λύσεων καὶ ἡ συνέχιση τῆς Ἐπανάστασης μέχρι τὴν Ἀπελευθέρωσης ὁλόκληρης τῆς Παλαστινιακῆς γῆς μέσω τοῦ Λαϊκοῦ — Ἀπελευθερωτικοῦ πόλεμου. Ἕνα πόλεμο τῶν καταπιεζόμενων λαῶν ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ τὰ ὄργανά του, ἕνα πόλεμο ποὺ νὰ στηρίζεται στὶς δυνάμεις καὶ στὴ θέληση τοῦ λαοῦ μας γιὰ μιὰ ἀνθρώπινη κοινωνία.

3) Ἡ ἀναπόφευκτη σύγκρουση τοῦ ἔνοπλου κινήματος μὲ τὰ ἀντιδραστικὰ Ἀραβικὰ καθεστῶτα.

4) Ἡ ἀγωνιστικὴ σύνδεση μὲ τὸ Ἀραβικὸ Ἐθνικο - Ἀπελεθερωτικὸ κίνημα θὰ κάνει ἱκανὴ τὴν Παλαιστινιακὴ Ἀντίσταση νὰ ἀντιμετωπίσει τὶς συνωμοσίες καὶ τὰ προδοτικὰ σχέδια. Ἡ κινητοποίηση τῶν Ἀραβικῶν μαζῶν θὰ ἀποτελέσει μιὰ ἀπεριόριστη δύναμη γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν συνωμοσιῶν τῶν ἀντιδραστικῶν Ἀραβικῶν καθεστώτων. Ἡ Ἐθνοσυνέλευση ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ συνεδριάζει στὴν Αἴγυπτο πρέπει νὰ διδαχθεῖ ἀπὸ τὴν ἐξέγερση ὀργῆς τοῦ Αἰγυπτιακοῦ λαοῦ. Πρέπει νὰ συνειδητοποιήσει ὅτι τὸ σύνθημα ποὺ φωνάχτηκε στὸ Κάϊρο καὶ σὲ ἄλλες πόλεις στὴν ἐξέγερση τοῦ Γενάρη τοῦ '77: «Τὸ αἷμα τῶν ἀδερφῶν μας στὴ γραμμὴ Μπαρλέϊφ χύθηκε γιὰ τὴν Ἀπελευθέρωση καὶ ὄχι γιὰ τὴν Γενεύη», μᾶς δείχνει πὼς δὲν εἶναι μόνος του ὁ Παλαιστινιακὸς λαὸς στὸν ἀγώνα του ἐνάντια στὴν προδοτικὴ διευθέτηση.

5) Νὰ καθορισθοῦν οἱ σχέσεις μας μὲ τὰ Ἀραβικὰ καθεστῶτα μὲ βάση τὶς θέσεις τους γιὰ τὸ Ἀπελευθερωτικὸ ζήτημα καὶ τὴν συνέχιση τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα.

6) Ἡ σύσφιξη τῶν σχέσεών μας μὲ τὶς σοσιαλιστικὲς δυνάμεις καὶ τὰ διεθνῆ Ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Ἡ ἐνίσχυση τῆς ἐξέγερσης τοῦ λαοῦ μας στὰ κατεχόμενα ἐδάφη, ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν διατήρηση τῆς ἔνοπλης Ἀντίστασης στὸ Λίβανο, ὁ Ἑνιαῖος Ἀγώνας μὲ τὸν Ἰορδανικὸ λαὸ γιὰ τὴν συντριβὴ τοῦ ἀντιδραστικοῦ Ἰοδανικοῦ καθεστῶτος, ἡ ἐνίσχυση τῶν πατριωτικῶν δυνάμεων στὴ Συρία γιὰ τὴν ματαίωση τῶν προδοτικῶν σχεδίων τοῦ Σύρου εἰσβολέα, ἡ καταπολέμηση ὅλων τῶν προδοτικῶν — συμβιβαστικῶν τάσεων ἀποτελοῦν τὰ κυριώτερα καθήκοντα τῆς ἐπανάστασης μας στὴ σημερινὴ φάση. Εἶναι δὲ συγχρόνως καὶ οἱ ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ νὰ συνεχίσουμε ἀποφασιστικὰ τὸν ἀγώνα στὸ δρόμο τῶν 100.000 μαρτύρων μας, μέχρι τὴν ἐκπλήρωση τῆς Ἐθνικῆς καὶ ταξικῆς Ἀπελευθέρωσης.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Ἡ διευθέτηση πού προωθεῖται γιὰ τὸ Παλαιστινιακὸ ζήτημα βρίσκεται σὲ ἄμεση σχέση μὲ τὴ διευθέτηση πού προωθεῖται στὸ Κυπριακό. Ἡ Τούρκικη εἰσβολὴ συνέβη μετὰ τὸν πόλεμο τοῦ Ὀχτώβρη καὶ ἦρθε νὰ ἐξυπηρετήση τὰ σχέδια τοῦ Ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς περιοχῆς. Μετὰ τὸ δυνάμωμα τοῦ Ἀράβικου Ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος καὶ τὶς ἐπιτυχίες του (στὸ πόλεμο τοῦ Οχτώβρη) ἔγινε φανερὸ σὲ ὅλους ὅτι τὸ σιωνιστικὸ κράτος, αὐτὸ τὸ ὄργανο τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ἄρχισε νὰ κλονίζεται ἀπὸ τὰ χτυπήματα. Ὅλα τὰ γεγονότα στὴν Κύπρο καὶ οἱ ἐξελίξεις τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος βρίσκονται σὲ ἄμεση σχέση μὲ τὴ προσπάθεια τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ νὰ ἀποκτήση μιὰ γερὴ βάση πού νὰ μπορεῖ νὰ βοηθάει ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὸ σιωνισιτκὸ κράτος καὶ νὰ ἐλέγχει ἀσφυκτικὰ τὴν τόσο στρατηγικῆς σημασίας περιοχὴ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Τὸ Κυπριακὸ σήμερα βρίσκεται σὲ μιὰ πολὺ κρίσιμη φάση. Ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμὸς προσπαθεῖ νὰ πετύχει μιὰ προδοτικὴ διευθέτηση σὲ βάρος τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, σὲ βάρος τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἀκεραιότητας τοῦ νησιοῦ. Εἶναι πολὺ ἁπλὸ νὰ σκεφτοῦμε καὶ νὰ συνειδητοποιήσουμε πὼς δὲν εἶναι ὁ ἰμπεριαλισμὸς καὶ ἡ Γενεύη πού θὰ λύσουν τὸ πρόβλημα ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ λαὸς στηριζόμενος στὶς δικές του δυνάμεις καὶ στὸν ἀγώνα του, πού θὰ δείξει ἔμπραχτα στὸν ἰμπεριαλισμὸ πὼς δὲ μπορεῖ νὰ παίζει μὲ τὶς τύχες τῶν λαῶν. Ὁ δρόμος γιὰ μιὰ λεύτερη, ἑνιαία, ἀνεξάρτητη Κύπρο εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν δρόμο τὸν δικό μας γιὰ μιὰ λεύτερη Παλαιστίνη, ἀφοῦ εἶναι ἕνας ὁ ἐχθρός μας.

Σύντροφοι, συναγωνιστές,

Ξέρουμε πὼς ὁ δρόμος πού διαλέξαμε εἶναι δύσκολος καὶ μακρύς, ἀλλὰ εἶναι ὁ μόνος δρόμος πού ἐκφράζει τοὺς πόθους καὶ τὶς ἐλπίδες τοῦ λαοῦ μας. Εἶναι ὁ δρόμος πού διάλεξαν οἱ λαοὶ τῆς Ἰνδοκίνας, τῆς Ἀγκόλας καὶ τῆς Μοζαμβίκης γιὰ τὴ λευτεριά τους ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλιασμό, στὴν καταπίεση καὶ τὴν ἐκμετάλλευση. Εἶναι ὁ δρόμος στὸν ὁποῖο προχωροῦν οἱ ἀγωνιζόμενοι λαοὶ τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς.

Πιστεύουμε πὼς τὸ Ἑλληνικὸ προοδευτικὸ κίνημα καὶ τὸ παγκόσμιο στρατόπεδο τῆς ἐπανάστασης θὰ βρίσκονται δίπλα μας στὴ συνέχιση τοῦ ἀγώνα τοῦ Παλαιστινιακοῦ λαοῦ, γιατὶ ἡ δική μας νίκη θὰ εἶναι καὶ νίκη ὅλων τῶν ἀγωνιζόμενων λαῶν.

— ΖΗΤΩ Ο ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΟΣ ΛΑΪΚΟ - ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ Ο ΜΟΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΛΕΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ.

— ΖΗΤΩ Η ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΛΑΩΝ.

— ΟΧΙ ΣΤΟ ΚΡΑΤΙΔΙΟ — ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΗΣ — ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟ.

— ΝΑΙ ΣΤΟΝ ΕΝΟΠΛΟ ΑΓΩΝΑ — ΝΑΙ ΣΤΗ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ.

— ΖΗΤΩ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ.

Ὀπαδοὶ τοῦ

ΜΕΤΩΠΟΥ ΑΠΟΡΡΙΨΗΣ

Θεσσαλονίκη 16.3.77.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

ΑΠΟΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ

Συνεχίζουμε τὴν δημοσίευση ἀπόψεων πάνω στὸ πρόβλημα τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ, μὲ τὸ δεύτερο μέρος τῶν ἀπόψεων τοῦ ἐγγράφου, ποὺ μᾶς στάλθηκε καὶ ὑπογράφεται... «Ἕνας Κομμουνιστής».

Β΄ ΜΕΡΟΣ

Ἀμέσως μετὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ πέρασμα στὸν Σοσιαλισμὸ τὸ πρόβλημα συγκεντρώνεται ἀποφασιστικὰ στὶς ἀντιθέσεις ποὺ γεννιοῦνται μὲ μιὰ καινούργια μορφή. Εἶναι ἡ σωστὴ ἀντιμετώπιση αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων, ποὺ θὰ ἀποφασίσει καὶ τὴν σωστὴ πορεία. Δηλαδὴ τὴν πορεία πρὸς τὸν Σοσιαλισμὸ ἢ ὄχι. Εἶναι ἡ λανθασμένη ἀντιμετώπιση αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων, ποὺ παίζει καθοριστικὸ ρόλο στὸν ἐκφυλισμό, πρῶτα τῆς οἰκονομικῆς βάσης στὸ κάθε στάδιο τοῦ σοσιαλιστικοῦ προτσές καὶ ὕστερα τοῦ ἐποικοδομήματος καὶ στὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ.

Πρέπει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ ξεχωρίσουμε πὼς οἱ ἀντιθέσεις ποὺ ὑπάρχουν σὲ μιὰ χώρα ποὺ πῆρε τὴν ἐξουσία ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ἐφάρμοσε τὴ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου, χωρίζονται σὲ δυὸ κατηγορίες.

Ἡ πρώτη κατηγορία περιλαμβάνει τὶς ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στὸ παλιὸ καὶ στὸ καινούργιο. Ὁ Μαρξισμὸς - Λενινισμὸς καὶ ἡ πεῖρα ἀπὸ τὴν Ἱστορία μᾶς διδάσκουν, πὼς καὶ μετὰ τὸ πέρασμα στὸ Σοσιαλιστικὸ προτσὲς ἀνάπτυξης συνεχίζεται μὲ ὀξύτητα ἡ ταξικὴ πάλη. Ἡ πάλη ἀνάμεσα στὴν ἐργατικὴ τάξη ἀπὸ τὴν μιὰ καὶ στὰ ἀπομεινάρια τῆς κεφαλαιοκρατίας ἀπὸ τὴν ἄλλη. Σκληρότερη ἀκόμα εἶναι ἡ πάλη ἀνάμεσα στὸ καινούργιο καὶ τὸ παλιὸ ἐποικοδόμημα, τὸ ἐποικοδόμημα, ποὺ ἀφήνει πίσω του ὁ καπιταλισμός. Ὁ καπιταλισμὸς χρησιμοποιώντας σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τὰ ἰσχυρὰ μέσα ποὺ διαθέτει (οἰκογένεια, παιδεία, βιβλίο, ραδιόφωνο, ἐφημερίδες, τηλεόραση, κινηματογράφο καὶ τόσα ἄλλα) σ' ὅλη τὴν πορεία τῆς ἀνάπτυξής του μπολιάζει ἀκατάπαυστα τὸν λαὸ μὲ τὸν ἰδεαλισμό. Ἔτσι πλάθη ἕνα ἐποικοδόμημα ποὺ τρέφει καὶ μεγαλώνει συνειδητὰ ἢ ἀσυνείδητα μέσα του τὸν ἰδεαλισμό. Βέβαια οἱ καπιταλιστικὲς σχέσεις παραγωγῆς (ἀτομικὴ ἰδιοχτησία, συναγωνισμός, ἐλεύθερη ἐπιχείρηση κλπ.) ἀποτελοῦν τὴν πιὸ στέρεη καὶ ἀσφαλισμένη βάση πάνω στὴν ὁποία ὁ καπιταλισμὸς χτίζει

αὐτὸ τὸ ἐποικοδόμημα.

Ἔτσι παίρνοντας **τὴν ἐξουσία ἡ** ἐργατικὴ τάξη ἔχει νὰ παλαίψει σκληρὰ μ᾽ αὐτὸ τὸ ἐποικοδόμημα, ποὺ σέρνεται στὰ πόδια της σὲ κάθε της βῆμα καὶ σ᾽ ὅλους τοὺς τομεῖς μὲ τὴν μορφή: τῶν παλιῶν ἀντιλήψεων, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, τῆς καπιταλιστικῆς ἱστορίας, τῆς θρησκείας, τῶν παραδόσεων κλπ. Τὸ χειρότερο ὅμως εἶναι πὼς τόσο ἡ ἐργατικὴ τάξη, ὅσο καὶ οἱ πρωτοπόροι ἀκόμα κομμουνιστὲς φέρνουν μέσα τους καὶ οἱ ἴδιοι τὰ κατάλοιπα αὐτὰ καὶ εἶναι ἀνάγκη καὶ οἱ ἴδιοι νὰ τὰ ἀποβάλλουν καθημερινά. Ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θὰ ἐξαγνιστεῖ ἀπὸ τὰ κατάλοιπα αὐτὰ καὶ θὰ τὰ ἀποβάλει στὸ σύνολό τους, ἡ ἐποχὴ τοῦ καινούργιου ἀνθρώπου, τοῦ Κομμουνιστῆ βρίσκεται ἀκόμα πολὺ μακρυά, στὴν ἀταξικὴ κομμουνιστικὴ κοινωνία.

Αὐτὲς οἱ ἀντιθέσεις ἀνήκουν στὴν μιὰ κατηγορία. Εἶναι γνωστὲς καὶ παλεύει μαζί τους ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ κόμμα της συνεχίζοντας τὴν ἐπανάσταση καὶ μετὰ τὸ πέρασμα στὸ σοσιαλιστικὸ προτσές.

Ὅμως ὑπάρχει καὶ μιὰ δεύτερη κατηγορία ἀντιθέσεων. Εἶναι αὐτὲς ποὺ γεννιοῦνται μέσα στὸ Σοσιαλιστικὸ προτσές. Εἶναι οἱ ἀντιθέσεις οἱ καινούργιες. Στὴν θεωρία γνωρίζουμε τὴν ὕπαρξη αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων. Ἡ διαλεχτικὴ μᾶς διδάσκει, πὼς κάθε ἐργασιακὴ ἀνάπτυξη, εἴτε στὴν φύση εἴτε στὴν κοινωνία, ἔχει σὰν αἰτία τὴν σύγκρουση τῶν ἀντιθέτων ποὺ ὑπάρχουν σ᾽ ἕνα σύνολο. Μετὰ τὴν σύγκρουση τῶν ἀντιθέτων καὶ τὴν ἐπικράτηση τοῦ καινούργιου γεννιοῦνται καινούργιες ἀντιθέσεις, καὶ σ᾽ αὐτὲς εἶναι ποὺ ὀφείλεται ἡ παρα — πέρα ἐξέλιξη. Ἡ ἐξέλιξη συνεχίζεται καὶ μαζί της γεννιοῦνται ἀδιάκοπα καὶ καινούργιες ἀντιθέσεις. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει ἡ ἀλάθητη ἐπιστήμη τῆς διαλεχτικῆς.

Εἶναι λοιπὸν ἀντιδιαλεχτικὸ νὰ πιστέψουμε πὼς στὸν Σοσιαλισμὸ ἀκόμα καὶ στὸν Κομμουνισμὸ δὲν γεννιοῦνται καινούργιες ἀντιθέσεις (ἄσχετα ἂν εἶναι στὸ α΄ ἢ β΄ βαθμὸ ἀνταγωνιστικές). Εἶναι αὐτὲς τὶς καινούργιες ἀντιθέσεις ποὺ πρέπει νὰ ἀνακαλύψουμε καὶ νὰ τὶς ἀντιμετωπίσουμε μὲ τὸν σωστὸ τρόπο.

Βέβαια θἄταν σφάλμα ἂν παίρναμε τὴν θέση, πὼς οἱ καινούργιες αὐτὲς ἀντιθέσεις ὁδηγοῦν στὴν παλινόρθωση. Ὄχι. Εἶναι αὐτὲς ἀκριβῶς οἱ ἀντιθέσεις ποὺ θὰ ὁδηγήσουν τὴν ἱστορικὴ πορεία τῶν λαῶν στὴν πάρα — πέρα ἐξέλιξή της, στὸν καινούργιο κοινωνικὸ σύστημα.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅμως ἐὰν ἀναπτύσσονται σὲ μιὰ χώρα ὅπου ἡ πάλη μεταξὺ τοῦ παλιοῦ καὶ τοῦ καινούργιου κυριαρχεῖ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ παίζουν μὲ τὴν σειρά τους κι᾽ αὐτὲς τὸν ρόλο τους κι᾽ ἂν δὲν ἔχουν ἐντοπισθεῖ καὶ δὲν ἀντιμετωπίζονται σωστὰ καὶ ἀποτελεσματικά, τότε ἀσφαλῶς οἱ καινούργιες αὐτὲς ἀντιθέσεις ἀναπτύσσονται πρὸς ὄφελος τοῦ παλιοῦ.

Πρωταρχικὸς καὶ βασικὸς στόχος ὅμως τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ κόμματός της, ἀμέσως μετὰ τὸ πέρασμα στὸν σοσιαλισμό, εἶναι νὰ τσακκίσουν τὸν καπιταλισμὸ σὲ κάθε ἐπίπεδο καὶ σὲ κάθε σημεῖο. Σ᾽ αὐτὸ τὸ στάδιο οἱ ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στὸ παλιὸ καὶ τὸ καινούργιο παίρνουν μιὰ καινούργια μορφή.

Πρὶν νὰ μποῦμε στὴν προσπάθεια νὰ ἐντοπίσουμε αὐτὲς τὶς ἀντιθέσεις εἶναι ἀπαραίτητο νὰ καθορίσουμε τὰ καθήκοντα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τὶς ἀναγκαῖες προϋποθέσεις γιὰ μιὰ ἀσφαλισμένη καὶ σίγουρη σοσιαλιστικὴ πορεία μετὰ τὸ πέρασμα στὸ σοσιαλιστικὸ προτσὲς ἀνάπτυξης.

Μπροστὰ ἀπὸ τὴν πιὸ πάνω πραγματικότητα τὸ μεγαλύτερο χρέος, ὁ στόχος τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῆς ἐπαναστατικῆς της πρωτοπορίας, τοῦ κόμματός της, εἶναι νὰ ἐπιδράσουν, ὅσο τὸ δυνατόν, σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ στὴν ἀλλαγὴ τῆς οἰκονομικῆς βά-

σης καὶ στὴν μεταμόρφωσή της σοσιαλιστικά. Ἀκόμα νὰ παλέψουν γιὰ τὴν διαμόρφωση τοῦ ἐποικοδομήματος ἀπὸ καπιταλιστικὸ σὲ σοσιαλιστικό. Αὐτὴ ἡ προσπάθεια εἶναι μακρόχρονη καὶ προϋποθέτει τὴν διαρκὴ ἐπανάσταση.

Βασικὲς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν στόχων αὐτῶν εἶναι:

Α΄ Γιὰ τὴν μεταμόρφωση τῆς οἰκονομικῆς βάσης ἀπὸ καπιταλιστικὴ σὲ Σοσιαλιστική.

1. Νὰ περάσει πραγματικὰ ἡ ἐξουσία στὰ χέρια τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἡ ἐργατικὴ τάξη, νὰ ἔχει πραγματικὰ τὴν ἡγεσία τοῦ κόμματος, ἔτσι ποὺ τὸ κόμμα ἐνεργώντας μὲ βάση τὰ συμφέροντα τῶν μαζῶν καὶ διδασκόμενο ἀπὸ τὶς μάζες σ᾽ ὅλα τὰ ἐπίπεδα νὰ χαράσσει σωστὰ τὴν προλεταριακὴ γραμμή. Χωρὶς τὴν προϋπόθεση αὐτὴ δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἐγγύηση γιὰ τὴν πάρα πέρα πορεία.

2. Μὲ τὴ σωστὴ προλεταριακὴ γραμμή, ποὺ θὰ χαράσσεται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἐργατικὴ τάξη (μέσα στὸ Κόμμα) νὰ περάσουν οὐσιαστικὰ τὰ μέσα παραγωγῆς στὰ χέρια τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἔτσι ἡ ἐργατικὴ τάξη νὰ ἔχει στὰ χέρια της τὸν ἔλεγχο τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς κατανομῆς τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν.

3. Οἱ δυὸ πιὸ πάνω προϋποθέσεις νὰ στηριχτοῦν πάνω στὴν σωστὴ καὶ ἀτσαλένια ἐφαρμογὴ τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Μὲ βάση αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις:

α) Νὰ κρατικοποιηθοῦν ὅλα τὰ μέσα παραγωγῆς (βιομηχανίες, τράπεζες, ἀσφαλιστικὸ κεφάλαιο, ἐμπόριο, τσιφλίκια κλπ.

β) Νὰ ὀργανωθοῦν κολλεχτίβες καὶ συνεταιρισμοί.

γ) Μέρα μὲ τὴν μέρα νὰ περιορίζονται οἱ ἐμπορευματικὲς σχέσεις, ὁ νόμος τῆς ἀξίας καὶ ἡ ἀτομικὴ ἰδιοχτησία, ποὺ μένουν σὰν ἀναγκαῖα κακὰ μετὰ τὸ πέρασμα στὸ σοσιαλιστικὸ προτσὲς ἀνάπτυξης, καὶ γενικώτερα νὰ μετατρέπονται οἱ καπιταλιστικὲς σχέσεις παραγωγῆς σὲ σοσιαλιστικές.

δ) Ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν ἁπλὴ καὶ στὴν σύνθετη ἐργασία (ἢ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στοὺς χειρόναχτες καὶ τοὺς εἰδικευμένους τεχνοκράτες κλπ) νὰ χάσει κάθε ρόλο στὴν χάραξη τῆς γραμμῆς, στὸν ἔλεγχο τῆς παραγωγῆς, στὴν διάκριση ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους (σπουδαῖοι καὶ ἀσήμαντοι, ἐπίσημοι καὶ ἁπλοὶ κλπ) καὶ στὸ μεροκάματο.

ε) Ὅσο προχωρεῖ τὸ σοσιαλιστικὸ προτσὲς νὰ ἐξαφανίζεται ἡ γραφειοκρατία.

στ) Νὰ ἐξισώνονται τὰ μεροκάματα (τῶν εἰδικευμένων καὶ ἀνειδίκευτων).

Β΄ Γιὰ τὴν διαμόρφωση τοῦ ἐποικοδομήματος ἀπὸ καπιταλιστικὸ σὲ σοσιαλιστικό.

1) Σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα καὶ σ᾽ ὅλους τοὺς τομεῖς νὰ κηρυχτεῖ ἡ ἀδιάκοπη πολιτιστικὴ ἐπανάσταση. Τὸ κόμμα νὰ βοηθᾶ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὶς μάζες στὸ νὰ συμμετέχουν ζωντανὰ στὴν πολιτιστικὴ ἐπανάσταση.

Ἔτσι τόσο ἡ ἐργατικὴ τάξη ὅσο καὶ ὁ λαὸς νὰ διαμορφώνονται συνεχῶς καὶ νὰ ὡριμάζουν πολιτικά, ἰδεολογικὰ καὶ μορφωτικά.

2) Τὸ Κόμμα (κράτος) ὀφείλει νὰ ὀργανώνει παντοῦ στὸ (ἐργοστάσιο, στὸ χωράφι, στὴν συνοικία, στὸ χωριό, στὸ σχολεῖο κλπ.) τὴν σωστὴ πολιτικοϊδεολογικὴ διαπαιδαγώγηση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ, θέτοντας στὴν ὑπηρεσία αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ ὅλα τὰ μέσα μαζικῆς ἐπικοινωνίας, καὶ γενικώτερα ὅλα τὰ μέσα. (Σχολεῖο, βιβλίο, κινηματογράφο κλπ).

3) Ἡ ὡρίμανση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ νὰ μὴν εἶναι μόνο ἀποτέλεσμα τῆς θεωρητικῆς ἐκπαίδευσης, μὰ καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ζωντανῆς συμμετοχῆς τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν μαζῶν στὴν ταξικὴ πάλη.

4) Νὰ ἀπομονώνονται καὶ νὰ ἐξουδετερώνονται ἀποτελεσματικὰ καὶ μὲ τὶς σωστὲς μεθόδους ὅλες οἱ ἀντεπαναστατικὲς τάσεις καὶ παρεκλήσεις.

Φυσικὰ δὲν ἔχουμε σήμερα κανένα Μαρξιστικὸ βιβλίο, ποὺ νὰ μᾶς διδάσκει, πῶς ὅλα αὐτὰ μποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν στὴν πραχτική τους πλευρά. Ὁπωσδήποτε δὲν μπορούσαμε νὰ ἔχουμε καμιὰ τέτοια ἀπαίτηση ἀπὸ κανένα. Ἀντίθετα τὴν πραχτικὴ ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν πιὸ πάνω μᾶς τὴν διδάσκει ἡ ἴδια ἡ πραχτικὴ μέσα ἀπὸ τὴν πορεία τῶν ἐπιτυχιῶν καὶ τῶν ἀποτυχιῶν, μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῶν σωστῶν καὶ τῶν λαθῶν, μέσα ἀπὸ τὴν προσπάθεια τῆς ἐργατικῆς τάξης σὲ διάφορες χῶρες ποὺ κατάλαβε τὴν ἐξουσία γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ Σοσιαλισμοῦ.

Πλούσια καὶ ἀνεχτίμητη εἶναι ἡ πείρα καὶ τὰ παραδείγματα, πετυχεμένης ἀνοικοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὴν Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἀλβανίας.

Ἀκόμα πλούσια καὶ ἀνεχτίμητα, σὰν παραδείγματα καὶ λάθη ἀποφυγῆς εἶναι κι' αὐτὰ ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ τὶς ἄλλες ἀνατολικὲς χῶρες τοῦ συμφώνου τῆς Βαρσοβίας.

ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΚΑΝΟΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Καὶ οἱ δυὸ πιὸ πάνω κατηγορίες ἀντιθέσεων ἀποτελοῦν γεννήτρα ἕνα σωρὸ προβλημάτων καὶ ἐμποδίων γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἡ λανθασμένη ἀντιμετώπισή τους καὶ ἀκόμα λανθασμένη ἀντιμετώπιση τῶν καινούργιων ἀντιθέσεων γεννᾶ καὶ ἀναπτύσσει τὴν πορεία πρὸς τὴν παλινόρθωση.

Βασικὸ εἶναι τὸ πρόβλημα πῶς θὰ μπορέσει τὸ ἐποικοδόμημα καὶ ἡ ἐπανάσταση νὰ ἐπιδράσουν στὴν μεταμόρφωση τῆς βάσης ἀπὸ καπιταλιστικὴ σὲ σοσιαλιστική.

Εἶναι ἀναμφίβολο, πὼς ἂν ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ὁ λαὸς βρίσκονται σὲ πολιτικὴ καὶ ἰδεολογικὴ ἀνωριμότητα, ἂν ἀκόμα δὲν ἔχουν ἀφομοιώσει τὴν ἐπαναστατική τους θεωρία καὶ δὲν μποροῦν νὰ σκέφτονται καὶ νὰ ἐνεργοῦν διαλεχτικά, ἂν δὲν συνενώνουν στὴν πραχτική τους τὴν θεωρία μὲ τὴν πράξη, ἀσφαλῶς καὶ τὸ ἐποικοδόμημα στὸ σύνολό του, παραμένει ἀκόμα, στὸν μεγαλύτερο βαθμὸ καπιταλιστικό. Ἕνα τέτοιο ἐποικοδόμημα εἶναι ἀνίκανο νὰ ἐπιδράσει ἀποφασιστικὰ στὴν ἀλλαγὴ τῆς οἰκονομικῆς βάσης.

Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν πραγματικότητα μπαίνει σὰν πρωταρχικὸ καθῆκον τῆς Ἐπανάστασης ἡ ἐντατικὴ διαπαιδαγώγηση καὶ ἡ ὡρίμανση τόσο θεωρητικά, ὅσο καὶ σὰν ἀποτέλεσμα τῆς ταξικῆς πάλης, τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ. Τὰ καθήκοντα αὐτὰ πέφτουν κύρια στοὺς ὤμους τοῦ πρωτοποριακοῦ κομματιοῦ τῆς ἐργατικῆς τάξης, ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ κόμμα καὶ τῶν κομμουνιστῶν διανοουμένων τοῦ Κόμματος. Ὁ στόχος αὐτὸς βοηθᾶ μὲ τὸν τρόπο του στὴν σωστὴ ἐφαρμογὴ καὶ στὴν στερέωση τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Ἐδῶ μπαίνει τὸ δεύτερο βασικὸ ἐρώτημα. Τί εἶναι πρωταρχικὸ καὶ ἀπαραίτητα ἀναγκαῖο; Ἡ ταχύρυθμη καὶ ραγδαία οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη, ἡ ἀνάπτυξη, δηλαδή, τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων ἢ ἡ δυνατότητα καὶ ἡ ἱκανότητα τῆς ἐργατικῆς τάξης νὰ χαράσσει ἡ ἴδια μέσα στὸ κόμμα τὴν πολιτικὴ γραμμή.

Πιστεύω, πὼς γιὰ μιὰ χώρα ποὺ πέρασε στὸ σοσιαλιστικὸ προτσὲς ἀνάπτυξης καὶ οἱ δυὸ αὐτὲς ἀνάγκες πρέπει νὰ συμβαδίσουν σὰν ἀπόλυτα ἀπαραίτητες.

Ἡ οἰκονομικὴ ἀνασυγκρότηση καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἀναπνοὴ καὶ κάλυψη τῶν βασικῶν ἀναγκῶν μὲ λίγα λόγια ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων ἀποτελεῖ κύριο παράγοντα γιὰ τὴν μεταμόρφωση τῆς οἰκονομικῆς βάσης ἀπὸ καπιταλιστικὴ σὲ σοσιαλιστική. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως τὸ νὰ χαράσσει ἡ ἴδια ἡ ἐργατικὴ τάξη τὴν πολιτικὴ γραμμὴ ἀποτελεῖ τὸ θεμέλειὸ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ ἢ ὄχι τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου. Ἀναμφίβολα ἂν δὲν ἐφαρμόζεται οὐσιαστικὰ ἡ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου τίποτε δὲν ἀποτελεῖ ἐγγύηση γιὰ τὴν πάρα πέρα σοσιαλιστικὴ πορεία. Κι' ἂν ἡ ἐργατικὴ τάξη δὲν ἔχει τὸν ρόλο τῆς χάραξης τῆς γραμμῆς αὐτῆς, ἀλλὰ ἡ πολιτικὴ γραμμὴ χαράσσεται ἀπὸ τοὺς διανοούμενους μικροαστοὺς ἢ ἀπὸ τὴν γραφειοκρατία καὶ τοὺς τεχνοκράτες τότε καμιὰ σιγουριὰ δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς προλεταριακῆς γραμμῆς. Κι' ἂν ἀκόμα σ' ἕνα ἀρχικὸ στάδιο οἱ μικροαστοὶ διανοούμενοι ὁπλισμένοι μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ πείρα μένουν πιστοὶ στὴν προλεταριακὴ γραμμὴ ὁπωσδήποτε σὲ κατοπινὰ στάδια κρύβεται ὁ κίνδυνος τοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ τοῦ ξωστρατίσματος, τῆς συγκέντρωσης τῆς ἐξουσίας στὰ χέρια τῶν διανοουμένων μικροαστῶν.

Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση ἡ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου μένει μόνο στὰ χαρτιὰ καὶ στοὺς τύπους. Ἡ ἐργατικὴ τάξη δὲν ἔχει καμιὰ σχέση καὶ κανένα ρόλο στὴν χάραξη τῆς πολιτικῆς γραμμῆς. Οὐσιαστικὰ λοιπὸν ἀπαλλοτριώνεται ἀπὸ τὰ μέσα τῆς παραγωγῆς καὶ πουλᾶ τὴν ἐργατική της δύναμη τὴν ὁποία ἡ κάστα τῶν διανοουμένων τοῦ κόμματος μετατρέπει σὲ ἐμπόρευμα. Εἶναι ὁλοφάνερο πὼς χωρὶς τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης στὸ κόμμα καὶ στὴν χάραξη τῆς πολιτικῆς γραμμῆς, εἶναι ἀδύνατη κάθε ἐφαρμογὴ τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου καὶ προδιαγράφεται ὁ ἐκφυλισμὸς καὶ ἡ παλινόρθωση.

«Τὸ πρῶτο καὶ κύριο ποὺ πρέπει νὰ φροντίσουμε εἶναι νὰ ἑδραιωθεῖ ἡ θέση τῆς νέας ἐξουσίας, νὰ στεραιωθεῖ τὸ νέο καθεστώς. Ὁ συσχετισμὸς τῶν ταξικῶν δυνάμεων, ἡ ὀξύτητα τῆς μεταξύ τους ταξικῆς πάλης, νὰ τὶ καθορίζει πρὶν ἀπ' ὅλα τὸ δρόμο ποὺ θὰ ἀκολουθήσει καὶ τὸ χρόνο ποὺ θὰ χρειαστεῖ ἡ ὁλοκλήρωση τῆς πορείας γιὰ τὴ διάλυση τῆς πολυμορφίας στὴν οἰκονομία» ΕΣΣΔ 1960 σελ. 891 β' τόμος). («Βάσεις Μ.Λ. ἐκδ. Ἀκαδ. ἐπιστ.

Πιστεύω πὼς καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ στόχοι πρέπει νὰ συμβαδίζουν. Ἡ γοργόρυθμη ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων, χωρὶς τὴν ἱκανότητα τῆς ἐργατικῆς τάξης νὰ χαράσσει τὴν πολιτικὴ γραμμὴ νὰ ἐφαρμόζει τὴν διχτατορία τοῦ προλεταριάτου καὶ νὰ ἐλέγχει τὴν παραγωγὴ φέρνει τὸν παραγκωνισμὸ τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τὴν ἀπαλλοτρίωσή της ἀπὸ τὰ μέσα παραγωγῆς καὶ δίνει οὐσιαστικὰ τὴν ἐξουσία στοὺς μικροαστοὺς διανοούμενους καὶ στοὺς τεχνοκράτες.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη χωρὶς τὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη μὲ βάση τὶς καινούργιες παραγωγικὲς σχέσεις πάντα, εἶναι ἀδύνατη ἡ μεταμόρφωση (σταδιακά) τῆς οἰκονομικῆς βάσης ἀπὸ καπιταλιστικὴ σὲ σοσιαλιστική.

Οἱ Ρεβιζιονιστὲς σήμερα ὑποστηρίζουν πὼς πρωταρχικὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ Σοσιαλισμοῦ εἶναι ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων. Ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων εἶναι ἱκανὴ ἀπὸ μόνη της νὰ ὁδηγήσει στέρεα τὴν σοσιαλιστικὴ ἀνοικοδόμηση. Ἴσως νὰ μὴν ὑπάρχει πιὸ ἀντιμαρξιστική, πιὸ ἀντεπαναστατικὴ θέση ἀπὸ αὐτὴ μέσα σ' ὅλο τὸ «πάνθεον» τῶν Ρεβιζιονιστικῶν ἀπόψεων. Ἂν πράγματι ἔτσι συνέβαινε τότε γιατὶ στ' ἀλήθεια χρειάζεται ἡ ἐπανάσταση, γιατὶ ἡ κα-

τάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη; Μήπως ὁ κρατικομονοπωλιακὸς καπιταλισμὸς δὲν ἀναπτύσσει τὶς παραγωγικὲς δυνάμεις; Ἀντίθετα ὁ καπιταλισμὸς στέκει μόνο μὲ τὴν ἀδιάκοπη ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων. Εἶναι φανερὸ πὼς ἡ θέση αὐτὴ εἶναι σὰν νὰ ρίχνει σύνθημα στὸ παγκόσμιο προλεταριάτο καὶ στοὺς κομμουνιστὲς ὅλου τοῦ κόσμου νὰ διπλώσουν τὴν ἐπαναστατικὴ σημαία, νὰ κάτσουν στ' αὐγά τους καὶ νὰ περιμένουν νὰ ἔλθει ὁ Σοσιαλισμός, οὐρανοκατέβατος ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων ποὺ θὰ πραγματοποιήσει ὁ ἴδιος ὁ καπιταλισμὸς κάποτε.

Στόχος αὐτῆς τῆς θέσης εἶναι νὰ παραμερίσει καὶ νὰ διαλύσει τὴν ἀνάγκη τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ χαράσσεται πάντα ἡ γραμμὴ ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη. Αὐτὴ ἡ θεωρία εἶναι ἀκριβῶς ἐκείνη ποὺ συντρίβει τὸ προλεταριακὸ κράτος καὶ παραδώνει τὴν ἐξουσία στὸ σύνολό της στὴν κάστα τῶν τεχνοκρατῶν καὶ τῶν διανοουμένων ποὺ μὲ τὴν ἀπομάκρυνση τῆς ἐργατικῆς τάξης κυβερνοῦν τὸ Κόμμα, συσσωρεύουν ὀφέλη καὶ ἀναπτύσσονται σὲ ἄρχουσα κάστα. Εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ θεωρία μιὰ ἀσφαλισμένη μέθοδος γιὰ τὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ.

Πιστεύω πὼς δὲν χρειάζεται παραπάνω σχολαστικότητα στὸ πρόβλημα αὐτό. Τόσο ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων ὅσο καὶ ἡ χάραξη τῆς πολιτικῆς γραμμῆς ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη (καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς διανοουμένους) πρέπει νὰ συμβαδίζουν γιὰ μιὰ σωστὴ οἰκοδόμηση τοῦ Σοσιαλισμοῦ.

Δυστυχῶς ὅμως στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση δὲν συνέβει κάτι τέτοιο ἢ ἂν γινόταν σ' ἕνα ἀρχικὸ στάδιο γρήγορα σταμάτησε. Ἡ Ρωσσία βρισκόταν, μετὰ τὴν νίκη τῆς ἐργατικῆς τάξης, σ' ἕνα στάδιο ὑποανάπτυχτο. Οἱ φεουδαρχικὲς παραγωγικὲς σχέσεις συνυπῆρχαν μὲ τὶς καπιταλιστικές. Ὁ καπιταλισμὸς βρισκόταν ἀκόμα στὰ πρῶτα στάδια τοῦ προτσὲς ἀνάπτυξής του. Ἡ ἐργατικὴ τάξη ἐξ αἰτίας μιᾶς συγκυρίας παραγόντων κέρδισε γρήγορα τὴν νίκη καὶ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία, χωρὶς νὰ προηγηθεῖ μακρόχρονη ἐπανάσταση (ἔνοπλη πάλη). Ἔτσι ἀμέσως μετὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἔμπαινε ἐπιταχτικὰ ἡ ἀνάγκη μιᾶς ἀστραπιαίας βιομηχανικῆς ἀνάπτυξης καὶ μάλιστα βαριᾶς βιομηχανίας καὶ μιᾶς ἐντατικοποίησης τῆς παραγωγῆς σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, γιὰ νὰ γίνει κατορθωτὸ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν φεουδαρχοκαπιταλισμὸ στὸ σοσιαλιστικὸ προτσὲς ἀνάπτυξης. Ἔτσι μπῆκε σὰν πρωταρχικὸς ὁ στόχος τῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης. Καὶ πράγματι ὅπως δείχνουν τὰ πενταετῆ προγράμματα καὶ οἱ στατιστικὲς πραγματοποιήθηκε.

Δυστυχῶς ὅμως αὐτὴ ἡ ραγδαία οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη δὲν ὀργανώθηκε καὶ δὲν πραγματοποιήθηκε ταυτόχρονα μὲ τὸν δεύτερο παράγοντα. Ποτὲ ἡ ἐργατικὴ τάξη δὲν ἔπαιξε τὸν σωστὸ καὶ ἱστορικό της ρόλο ἢ τὸν ἔπαιξε σ' ἕνα μικρὸ μέρος. Ἡ πολιτικὴ γραμμὴ χαρασσόταν ἀπὸ τοὺς διανοούμενους τοῦ κόμματος καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη. Ἡ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου ἦταν μιὰ ἐπιθυμία καὶ ὄχι μιὰ πραγματικότητα.

Ἔτσι ἐνόσο ζοῦσε ὁ μεγάλος σύντροφος Λένιν καὶ οἱ Μαρξιστὲς ἐπαναστάτες διανοούμενοι ἡ προλεταριακὴ γραμμὴ διαφυλασσόταν, γιατὶ ἐπιβαλλόταν μέσα στὸ κόμμα ἀπὸ τὴν φωτισμένη αὐτὴ ἡγεσία. Ταυτόχρονα ὅμως ἐνυπῆρχε ὁ κίνδυνος τοῦ ἐκφυλισμοῦ αὐτῆς τῆς γραμμῆς στὸ μέλλον, γιατὶ ἡ τεράστια οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη καὶ τὸ καθῆκον τῆς χάραξης τῆς γραμμῆς βρισκόταν στὰ χέρια τῶν διανοουμένων. Ὅσο μεγάλωνε ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη, τόσο μεγάλωνε καὶ συγκέντρωση τοῦ ἐλέγχου τῆς παραγωγῆς καὶ τῶν παραγωγικῶν μέσων στὰ χέρια τῶν διανοουμένων.

Έτσι μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Λένιν ἡ προλεταριακὴ γραμμὴ ἄρχισε νὰ κλονίζεται μέσα ἀπὸ τὴν βάση της. Ἡ ἀπόσταση ἀνάμεσα στοὺς διανοουμένους καὶ τὴν ἐργατικὴ τάξη, στὰ καθήκοντα, στὶς ἁρμοδιότητες καὶ στὶς ἐξουσίες τους, μεγάλωναν. Ὅταν ἀναλάμβανε ὁ Στάλιν τὴν ἡγεσία τοῦ Κόμματος τὸ Κόμμα βρισκόταν στὴν πορεία τῶν πραγμάτων ἀντιμέτωπο μὲ αὐτὴ τὴν πραγματικότητα. Δυστυχῶς (τὸ κόμμα) δὲν μπόρεσε νὰ ἀντιδράσει. Οἱ αἰτίες βρίσκονταν στὴν βάση καὶ ἤδη εἶχαν ἁπλωθεῖ. Ἀκόμα τὰ πράγματα δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Ἔχοντας οἱ μικροαστοὶ διανοούμενοι στὰ χέρια τους τὸν ἔλεγχο τῆς παραγωγῆς καὶ τὰ μέσα παραγωγῆς δὲν μποροῦσε παρὰ μὲ τὸν καιρὸ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν σωστὴ προλεταριακὴ γραμμή, καὶ ἀσφαλῶς νὰ ἀπαλλοτριώσουν τὴν ἐργατικὴ τάξη ἀπὸ τὰ μέσα παραγωγῆς. Ἔτσι ἦταν φυσικὸ καὶ στὸ ἐποικοδόμημα νὰ φτάσει πιὰ ἡ ἰδεολογία καὶ ἡ πολιτικὴ γραμμὴ τῶν μικροαστῶν διανοουμένων καὶ ὄχι τῆς ἐργατικῆς τάξης. Αὐτὸ εἶναι ποὺ συντέλεσε στὸν ἐκφυλισμὸ καὶ τοῦ ἐποικοδομήματος.

Ἀσφαλῶς ὅλα τὰ πιὸ πάνω γιὰ νὰ μποροῦν νὰ στέκουν χρειάζονται σοβαρὴ καὶ ἐπιστημονικὴ τεκμηρίωση μὲ ντοκουμέντα καὶ Ἱστορικὰ παραδείγματα βγαλμένα μέσα ἀπὸ τὴν Ἱστορικὴ πραγματικότητα τῆς ἴδιας τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης. Ἀκόμα χρειάζεται ὁπωσδήποτε νὰ βρεθοῦν τὰ αἴτια γι' αὐτὴν τὴν κατάσταση. Πιστεύω πὼς τὰ αἴτια βρίσκονται ἀκριβῶς μέσα στὴν λανθασμένη ἀντιμετώπιση τῶν καινούργιων ἀντιθέσεων (καινούργια μορφή) ποὺ γεννιοῦνται μετὰ τὸ πέρασμα στὸ σοσιαλιστικὸ προτσὲς ἀνάπτυξης.

(Μὲ τὴν τεκμηρίωση τῶν πιὸ πάνω καὶ μὲ τὶς καινούργιες ἀντιθέσεις θὰ ἀσχοληθῶ σὲ ὑστερότερη συνεργασία).

ΕΝΑΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

Ἐχτύπωση Κ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Κ.Κ Κύπρου